

Стівен та Джозеф

КІНГИ

У високій траві

(повість)

Редагування, переклад з англійської та коментарі:

Вадим Вовнянко

Дизайнер обкладинки:

Іван Буділов

Повість «У високій траві» (англ. – «In the Tall Grass»), яку спільними зусиллями подарували нам письменники Стівен Кінг та його син Джозеф Гілстромом Кінг – краще відомий під псевдонімом Джо Гілл, – була вперше опублікована у 2012 році частинами: перша частина вийшла в червнево-липневому номері журналу «Esquire», а друга – в тому ж таки журналі, але вже місяцем пізніше.

Гадки не маю, чи перекладав вже хто «У високій траві» українською до мене, але в усякому разі, я не шкодую, що взявся за цю справу.

А чи варто її читати, то це вже визначатися особисто вам: історія, скажу зразу, страшна і достобіса жорстока. Якщо ви не з боязких, лізьте в траву: чуєте голос? Вас кличе туди сам Стівен Кінг!

У ВИСОКІЙ ТРАВІ

Він хотів хоч трохи побути у тиші, без радіо, отож можна сказати, що халепа ця трапилася з його вини. Їй закортіло подихати свіжим повітрям, бо набрид кондиціонер, тож це, певно, винна у всьому була вона. А втім, вони ніколи не почули б малюка, якби не обидві обставини разом, тож слід сказати, що тут найперше зіграла визначну роль саме комбінація, яка, власне, і робила їх обох ідеальною парочкою «Кел–і–Беккі», адже цей союз існував протягом усього їхнього життя. Кел і Беккі Демуті¹, з різницею дев'ятнадцять місяців у віці. Батьки часто називали їх Ірландськими Близнюками².

– Коли Беккі підіймає слухавку, то Кел говорить «алло», – любив повторювати містер Демут.

– Кел тільки подумав про вечірку, а Беккі вже підготувала список запрошених, – полюбляла додавати від себе місіс Демут.

Між ними ніколи не виникало суперечок, навіть коли Беккі, на той час ще першокурсниця, що тільки-но заселилася до гуртожитку, заявила одного чудового дня на квартиру до Кела, яку той винаймав за межами студмістечка, і оголосила, що вона вагітна. Кел сприйняв це цілком нормально. Їхні старі? Не настільки ж оптимістично.

Та квартира була в Даремі, позаяк Кел вступив до коледжу в Нью-Гемпширі. Коли Беккі (на той час ще не вагітна, але навряд чи щоб іще й незаймана) через два роки обрала той самий коледж, зкономленого у цій ситуації подиву було б вдосталь, щоб ви могли намастити його на хліб.

– Принаймні, він припинить бігати додому кожного проклятушого вихідного дня, аби тільки побазікати з нею, – сказала місіс Демут.

– Може так статися, що нарешті ми матимемо тут хоч якийсь спокій, – сказав містер Демут. – Після двадцяти – плюс-мінус – років усе це спільне життя стає трохи виснажливим.

Певна річ, вони не робили *геть усього* разом, тому що Кел точно не був відповідальним за булочку в пічці його сестри. І то була виключно особиста ідея Беккі – попроситися в дядька Джима з тіткою Енн пожити в них якийсь час, доки народиться дитинча. Для старших Демутів, приголомшених і збентежених таким поворотом подій, поведінка доньки здавалася все ж розумною в цій ситуації. І коли Кел повідомив, що він *і собі* призупинить навчання на період весняного семестру, аби вони мали змогу разом здійснити автомобільну подорож країною, їхні старі не надто й опиралися цьому. Вони навіть зійшлися на тому, що Кел може залишитися з Беккі в Сан-Дієго, доки народиться дитина. Келвін спробує знайти якийсь підробіток і взяти на себе частину витрат.

– Вагітна в дев'ятнадцять, – сказала місіс Демут.

– *Ти* завагітніла в дев'ятнадцять років, – сказав містер Демут.

– Так, але я була *заміжня*, – наголосила місіс Демут.

– І до того ж, за чудовим парубком, чорт забирай, – вимушений був додати містер Демут.

Місіс Демут зітхнула.

– Беккі обере ім'я, а Кел визначиться з прізвиськом.

– Або ж навпаки, – мовив містер Демут – також зітхнувши. (Іноді подружні пари теж можуть бути Ірландськими Близнюками).

Одного дня, незадовго перед від'їздом дітей до Західного Узбережжя, мати запросила Беккі на ленч.

¹ Читається з двома наголосами – на першому і на другому складі; це прізвисько має ось такий вигляд в оригіналі: DeMuth.

² Ірландські Близнюки – розповсюджений в англomовному середовищі термін, що визначає статус осіб, народжених однією матір'ю протягом дванадцяти місяців, тобто року.

– Ти впевнена, що хочеш віддати дитину на усиновлення? – запитала вона. – Я знаю, що не маю права вимагати від тебе відповіді, я тільки твоя мати, але твій батько переймається.

– Я ще не визначилася остаточно, – сказала Беккі. – Кел допоможе мені вирішити.

– А як щодо тата, люба?

Беккі здивувалася.

– О-о, він утратив право голосу. Адже виявився повним придурком.

Місіс Демут зітхнула.

• • •

Отож тепер, цього теплого весняного дня в квітні, вони були у Канзасі, їдучи на восьмирічній Мазді з Нью-Гемпширськими номерами і з примарним відбитком Нової Англії на іржавих панелях, що знайшов своє відображення у вигляді плям дорожньої солі. Замість радіо – тиша; замість кондиціонера – опущене скло. Як наслідок – обоє почули голос. Слабкий, а проте досить чіткий.

– Допоможіть! *Допоможіть!* Хто-небудь, *допоможіть* мені!

Брат і сестра обмінялися враженими поглядами. Кел, котрий знаходився в той час за кермом, одразу ж зупинився. Щебінь загуркотів об днище.

Ще до від'їзду з Портленда вони вирішили, що триматимуться подалі від магістралей. Кел хотів подивитися на Каскаскійського Дракона³ у Вандалії, штат Іллінойс; Беккі хотіла належно оцінити Найбільший у Світі Мотузяний Моток⁴ у містечку Кевкер, штат Канзас (обидві місії виконано); і обоє були просто переконані в необхідності нагрянути до Розуелла, щоб там сповна насолодитися спогляданням всілякого позаземного лайна⁵. Тепер вони знаходилися набагато південніше від волохатого та ароматного мотузяного мотка⁶, (котрий, вцілому, набагато перевершив будь-які сподівання парочки) – а саме – десь посеред траси № 400. Це була пристойна ділянка асфальтованого шосе на дві смуги руху, що складала частину їхнього шляху через плаский як тарілка Канзас до кордону з Колорадо. Перед ними на цілі милі, доки сягав зір, простягалася дорога без жодного легковика чи вантажівки. Така ж пустка була і позаду.

На їхньому боці шосе стояло кілька будинків, забита дошками церква з назвою «Чорна Гора Спасителя» (яку Беккі вважала досить дивною як для церкви, але ж це *був Канзас*), і зогнилий кегельбан, що мав такий вигляд, ніби востаннє працював ще в часи, коли «The Tramps» запалювали поп-музику, зокрема за допомогою своєї фірмової запальної суміші «Disco Inferno»⁷. На іншому боці шосе № 400 не було нічого, окрім високої зеленої трави. Вона простягалася аж до горизонту, безмежного і непримітного водночас.

³ *Каскаскійський Дракон* (з англ. – Kaskaskia Dragon) – металева конструкція у вигляді дракону, розміщена в американському місті Вандалія, штат Іллінойс. Дракон більше 10-ти метрів заввишки і дихає вогнем – вартість 10 секунд драконової люті складає один долар. Біля Дракона часто зупиняються сфотографуватися туристи; встановити його 1995 року у Вандалії надумав власник місцевого магазинчика алкогольних напоїв, щоб привабити покупців. Починаючи з 2001 року Дракон закріплений на одному місці, але раніше мав змогу їздити і брав участь в місцевому параді з нагоди Гелловіну.

⁴ *Найбільший у Світі Мотузяний Моток* (з англ. – World's Largest Ball of Twine) – туристична пам'ятка в американському місті Кевкер, штат Канзас. Назва говорить сама за себе. Станом на вересень 2013 року вага мотка складала більше 9-ти тонн.

⁵ *Розуелл* – місто в штаті Нью-Мексико, біля якого, за словами очевидців, розбилося близько трьох НЛО (типу «літаюча тарілка»), пілотованих представниками позаземних цивілізацій.

⁶ Якщо не помиляюся, цей моток всуціль одне прядиво, – так що і запах у нього дійсно мусить бути чудовий. Зважаючи на те, як пахнуть коноплі для студентів.

⁷ Автори мають на увазі далекі 70-ті. Власне сингл «Disco Inferno» американський гурт «The Tramps» випустив у 1976 році.

– Що це бу... – почала Беккі. Вона була одягнена в легке пальто, розперезане над животиком, що тільки-тільки надумав округлюватись. Термін її наближався до шостого місяця.

Він підняв руку, не дивлячись на неї. Він дивився на траву.

– *Ш-шш*. Слухай!

Вони почули слабку музику, що линула з одного із будинків. Тричі гавкнув собака – *руф-руф-руф* – і перестав. Хтось бив молотком по дошці. І наполегливо й тихо шепотів вітер. Беккі зрозуміла, що насправді вона *бачить* вітер, що в той час розчісував траву на протилежному боці дороги. Він підіймав на траві хвилі, які втікали від них і губилися ген у далечині.

І вже коли Кел почав думати, що вони нічого не чули насправді – адже це був не перший такий випадок, коли обом ввижалось одне і те ж, – крик пролунав знову.

– *Допоможіть! Будь ласка, допоможіть мені!* – Та: – *Я загубився!*

Цього разу погляд, що ним вони обмінялися, був сповнений тривожного взаєморозуміння. Трава була неймовірно високою. (Для такої ділянки трави висота понад шість футів⁸, та ще й на початку сезону, це була аномалія, яка впаде їм в око лише згодом). Котрийсь малюк забрів у неї, ймовірно, під час розвідки; і майже напевно – від одного з будинків далі на дорозі. Він втратив орієнтири і заблукав ще глибше. Він говорив як восьмирічний, а в такому віці, зрозуміло, малюк був надто маленький на зріст, щоб підстрибнути і таким чином виявити себе.

– Ми мусимо витягти його звідтіля, – сказав Кел.

– Атож. Маленька рятувальна операція. Пережени автівку на церковну стоянку. Давай заберемося з узбіччя.

Він висадив сестру на узбіччі шосе і повернув до стоянки Спасителя, всуціль загидженої брудом. Тут вже було припарковано декілька автомобілів, вкритих шаром пилу, але вітрове скло в кожного з них сліпуче яскраво виблискувало на сонячному промінні. Здавалося б, тільки й того, а втім одна з цих машин мала такий вигляд, мов стояла тут протягом кількох останніх днів – або тижнів – чергова аномалія, згадка про яку дасть їм добрячого стусана лиш згодом.

Доки він подбав про машину, Беккі вже встигла перейти на інший бік. Вона приклала руки до рота й прокричала:

– Малюк! *Агов, хлопчику!* Ти мене чуєш?

За мить він обіззався:

– *Так! Допоможи мені! Я пробув тут вже НЕ ОДИН ДЕНЬ!*

Беккі, котра пам'ятала, як малі діти судять про плин часу, припустила, що це може означати двадцять хвилин або близько того. Вона спробувала відшукати доріжку зі слідів на зламаній або притоптаній траві, де пройшов малюк (певною мірою, відтворюючи в голові якусь відеогру чи дурний фільм про джунглі), і не знайшла жодного сліду. Але все гаразд; вона визначила, що голос лунає ліворуч од неї на десятю годину⁹. І не те щоб дуже далеко. Що мало сенс; бо якби він зайшов справді далеко, вони б нізачо не почули його, нехай навіть з вимкненим радіоприймачем і опущеним склом.

Вона збиралася спуститися схилом до краю трави, коли раптом пролунав другий голос, жіночий – охриплий і розгублений. Схожа хрипота в голосі трапляється у людей, які щойно прокинулися з похміллям і відчувають страшенну спрагу. Кепське відчуття.

– Ні! – прокричала жінка. – *Не робіть цього!* Благаю! *Зупиніться!* Тобіне, припини їх кликати! Не галасуй, любий! Він почує тебе!

– Привіт! – крикнула Беккі. – Що відбувається?

Позаду себе вона почула звук, з яким захлопнулися дверцята. Це Кел, йому залишилося тільки перетнути вулицю.

⁸ Близько двох метрів.

⁹ Мабуть, Беккі зараз орієнтується на місцевості на прикладі якогось іншого фільму, типу «Командос», і говорить про напрямок, на який у згаданому положенні показує годинникова стрілка.

– Ми загубилися! – викрикнув хлопчик. – Прошу вас! Прошу вас, моїй мамі зовсім зле, благаю! Благаю, допоможіть!

– Ні! – сказала жінка. – Ні, Тобіне, ні!

Беккі огляділася довкола, щоб зрозуміти, чому Кел так надовго затримавсь.

Він перетнув кількадесят метрів брудної стоянки, а потім забарився біля чогось схожого на «Пріус»¹⁰ першого покоління. Той був покритий блідим шаром дорожнього пилу, що майже повністю заліпив вітрове скло. Кел зігнувся злегка, прикрив очі однією рукою і примружено споглядав щось на пасажирському сидінні через віконне скло.

Насупився собі на мить, а потім сахнувся, мовби від гедзя.

– Прошу вас! – сказав хлопчик. – Ми заблукали, і я не можу знайти дорогу!

– Тобіне! – стала гукати жінка, але потім її голос зірвався. Наче вона мала недостатньо слини, щоб розмовляти.

Якщо це тільки не була добре спланована витівка, то щось тут давало привід до остороги. Беккі Демут, не даючи собі ради через думки, що на якийсь час повністю поглинули її, плавно опустила руку, щоб прикластися до пружного, ніби гумовий м'яч, вигину власного живота. Вона відчула якийсь зв'язок між тим станом, що опанував її, та снами, котрі дошкуляли їй протягом майже двох останніх місяців, снами, які вона не обговорювала навіть з Келом, – а саме тими, що були про поїздки вночі. У цих снах теж кричав малюк.

Двома довгими кроками вона зійшла вниз зі схилу. Він був крутішим, ніж здавався, і коли вона досягла дна рову, то зрозуміла, що трава була навіть вищою, аніж вона думала на початку, й сягала не шести, а близько семи футів заввишки¹¹.

Повіяв вітерець. Стіна трави зросла і м'яко відступила, як відступає, затихаючи приплив.

– Не шукайте нас! – почувся оклик жінки.

– Допоможи! – сказав хлопчик всупереч їй, майже *перекрикуючи* її – і голос його пролунав зовсім зблизька. Беккі чула його поряд, ліворуч від себе. Не так зблизька, щоб дотягтися і вихопити його, але очевидно не далі, ніж за десять-дванадцять ярдів¹² від дороги.

– Ось де я, приятелю, – вона покликала його. – Продовжуй іти до мене. Ти вже майже біля дороги. Ще трохи, і ти виберешся.

– Допоможи! Допоможи! Я досі не можу тебе знайти! – сказав хлопчик, і тепер його голос здавався ще ближчим. Після цього пролунав істеричний сміх, що перекривав ридання, аж мороз пробіг поза шкірою в Беккі.

Кел з одного кроку стрибнув до рівчака, проїхався на каблуках і мало не впав на дупу. Земля була вологою. Якщо Беккі й не наважилася досі залізти в густу траву і витягти хлопчика, то це сталося тільки тому, що вона не хотіла промочити собі шорти. Така висока трава утримувала на пагонах достатню кількість зібраної у блискучі краплі води, щоб нею можна було наповнити невеликий ставок.

– Чого ти чекаєш? – запитав Кел.

– Там з ним жінка, – сказала Беккі. – Вона якась дивна.

– Ну, де ж ви? – радше пробелькотів, аніж вигукнув хлопчик всього за декілька футів, у гушавині трави. Беккі очікувала побачити, як промайнуть його штани або сорочка, утім очікування виявилися марними. Він просто був лише трішки далі тієї відстані, з якої його вдалося б розгледіти.

– Ви йдете сюди? *Будь ласка!* Я не можу знайти вихід!

– Тобіне! – закричала мати. Її голос був віддалений і натужний. – Тобіне, *притини!*

– Тримайтеся, – сказав Кел і зробив крок у траву. – Капітан Кел поспішає на допомогу. Без паніки. Коли діти бачать мене, вони хочуть мене *наслідувати!*

¹⁰ Мається на увазі автомобіль Тойота Пріус.

¹¹ ≈ 2,13 метра.

¹² Дев'ять-одинадцять метрів.

До того часу Беккі встигла дістати свій телефон і, тримаючи його в одній руці, вже навіть рота відкрила, щоб запитати у Кела, чи слід їм викликати патрульних або когось іншого, хто в цій дірі міг підтримувати правопорядок.

Кел зробив один крок, потім другий, і невдовзі Беккі бачила лиш задник братової джинсової сорочки та його шорти кольору хакі. Ні з того ні з сього, в неї страшеного закалатало серце від однієї думки про те, що вона втрачає брата з поля зору.

Разом з тим, вона все таки поглянула на екран свого маленького чорного «Андроїду» і помітила, що телефон мав повен набір із п'яти позначок мережі. Вона набрала «911» і натиснула «Подзвонити». Піднімаючи телефон до вуха, вона зробила довгий крок у траву.

Пролунав один гудок, після чого голос робота сповістив, що її телефонна розмова буде записуватись. Беккі зробила наступний крок в гушавину трави, намагаючись зберегти в полі зору синю сорочку та світло-коричневі шорти. Кел завжди був таким *нетерплячим*. Ну, і звичайно, вона особисто також.

Мокра трава торкалася її блузки, шортів і голих ніг. *Звучав шум купання машини*, подумала Беккі, доки її підсвідомість намагалася викашляти із себе решту напівперетравленого лімерика¹³, одного з тих, що написав Едвард Горі¹⁴. *Наче щось святкувалося всередині. Ці звуки лилися з далеких просторів, і щось там і щось там відпливало у море, бла-бла-бла*¹⁵. На заняттях з літератури для початківців вона написала роботу на тему лімериків, котра, як вона вважала, вийшла досить вдало, але отримала у винагороду за власні страждання лише повну голову тупих рим, які ніяк не могла забути, та ще трійку з плюсом на додачу.

Справжній живий голос якоїсь панянки замінив робота.

– Округ Кайова, «дев'ять-один-один». Де ви знаходитеся і якого характеру виникла надзвичайна ситуація, абоненте?

– Я на трасі № 400, – відповіла Беккі. – Назва міста мені не відома, утім тут є якась церква, «Гора Спасителя» чи якимось так... і каток для перегонів на роликівих ковзанах... але ні, я припускаю, що це кегельбан... і якийсь малюк загубився в траві. Його мати теж. Ми чуємо, як вони кличуть на допомогу. Малюк близько, мати не дуже. Малюк, судячи з його голосу, наляканий, а поведінка матері... – *«Дивна»*, хотіла закінчити вона, але не отримала такої можливості.

– Абоненте, зв'язок з вами значно погіршився. Будь ласка, сформулюйте заново ваше...

Потім нічого. Беккі зупинила погляд на телефоні і побачила одну-єдину позначку. І доки вона отак дивилася на неї, зникла й та, змінившись на ПОЗА МЕРЕЖЕЮ. Коли ж вона підняла обличчя, то зрозуміла, що брата вже поглинула зелень.

А над головою, на висоті тридцяти п'яти тисяч футів, перетинав небо видозмінений білий струмінь, якого залишив за собою реактивний літак.

• • •

¹³ *Лімерик* – жанр гумористичної поезії, для якого характерна гра слів, каламбури.

¹⁴ *Едвард Горі* (22.02.1925-15.04.2000) – американський письменник та ілюстратор книжок. Писав гумористичні віршики (з нотками чорного гумору) у жанрі «нісенітниць, що руйнують будь-яку логіку оповіді», типу Курзу-Верзу. Тут ось www.netlore.ru/Edward_Gorey, наприклад, можна побачити яскравий взірць його цікавої, як на мене, творчості – таку собі ілюстровану азбуку для малят, де на картинках букв алфавіту зображуються і описуються зокрема різноманітні випадки загибелі дітей.

¹⁵ *Оригінальний текст вірша:*
From the bathing machine came a din
As of jollification within,
It was heard far and wide,
And the incoming tide
Had a definite flavour of gin.

– *Допоможіть! Допоможіть мені!*

Малюк був близько, однак, напевно, не настільки близько, як вважав Кел. Та ще трохи лівіше.

– *Поверніться до дороги!* – закричала жінка. Тепер і її голос здавався ближчим. – *Повертайтеся, поки ще можете!*

– *Мамо! Мамусю! Вони хочуть ДОПОМОГТИ!*

Тоді малюк закричав. Крик переріс у вереск, від якого кололо в барабаних перетинках, задріжав, а тоді раптом перетворився на ще гучніший істеричний сміх.

Потім почулися звуки колотнечі – можливо, паніки, а можливо, звуки боротьби. Кел кинувся в цьому напрямку, впевнений, що увірветься на якусь протоптану або очищену ділянку і виявить малюка – Тобіна – і його матір, котрим погрожуватиме ножом у руках якийсь маніяк із фільму Квентіна Тарантіно. Він подолав десять ярдів¹⁶, розуміючи, що це точно *було більше*, ніж треба, аж раптом навколо його лівої щиколотки обвився пагін трави. Під час падіння він ухопився за пагони обіч себе, але це не дало втішного результату, отож він тільки вискуб дві пригоршні трави, що почала сочитися в його долонях липкою зеленою рідиною, котра стікала аж до зап'ястків, а тоді простягнувся на повен зріст на мулистому ґрунті, та ще й примудрився втягнути багно в обидві ніздрі. Дивовижно. Чому поруч не трапилося хоч одне деревце, коли воно було так потрібне.

Він став на коліна.

– Малюк! Тобіне! Озвися... – Він чхнув брудом, вітер обличчя, і коли потім вдихнув, то відчув запах трав'яного слизу. Все краще й краще. Справжній тобі букет відчуттів. – Відгукніться! Мама, ви теж!

Мама не відгукнулася. Відгукнувся Тобін.

– *Допоможіть мені, будь лааска!*

Тепер малюк знаходився *праворуч* від Кела, і його голос лунав набагато глибше в траві, аніж раніше. Чи таке можливо? *Його голос був достатньо близький, щоб можна було схотити малюка.*

Кел озирнувся довкола, очікуючи побачити сестру, але скрізь була одна лиш трава. *Висока* трава. Вона мусила притоптатися в тих місцях, в яких він наступав на неї, однак цього не трапилося. Прибите місце було лиш там, де він упав на повен зріст, але навіть там зелень вже підіймалася вгору. Жорстка трава росла тут, у Канзасі. Жорстка *висока* трава.

– Беккі? Бек?

– Охолонь, я тут, – сказала вона, і хоча він ще не бачив її, через секунду обов'язково побачить; бо вона була вже практично над ним. Її голос видавав огиду. – Я втратила ціпочку з «дев'ять-один-один».

– Пусте, тільки не втраць *мене*. – Він повернувся в інший бік і приклав руки до рота. – Тобіне!

Нічого.

– *Тобіне!*

– *Що?* – пролунало віддалено. Святий Ісусе, що робить цей малий? Подався навтьоки до Небраски? – *То ви йдете по мене? Ви маєте дістатися сюди! Я не можу знайти вас!*

– **МАЛИЙ, СТІЙ І НЕ РУХАЙСЯ!** – викрик був такий голосний і сильний, що заболіли голосові зв'язки. Зовсім як на концерті гурту «Metallica», тільки без музики. – **МЕНЕ НЕ ХВИЛЮЄ, ЯК СИЛЬНО ТИ НАЛЯКАНИЙ, СТІЙ НА МІСЦІ! ДАЙ НАМ НАБЛИЗИТИСЯ ДО ТЕБЕ!**

Він обернувся, вкотре очікуючи побачити Беккі, а натомість побачив саму лиш траву. Він зігнув коліна й підстрибнув. Він помітив дорогу (далі, ніж він очікував; він,

¹⁶ Дев'ять з гаком метрів.

певно, пробіг значну відстань не усвідомлюючи цього). Він помітив церкву – Храм Святого Хенка Алілуя, чи як там вона називалась – і розгледів кегельбан, але не більше того. Він насправді не розраховував побачити голову Беккі, її зріст був усього п'ять футів і два дюйми¹⁷, але *таки* очікував побачити маршрут, яким вона рухалася в траві. Тільки вітер розчісував її з більшою силою, ніж будь-коли, внаслідок чого складалося враження, ніби можливими були десятки шляхів.

Він підскочив знову. Вологий ґрунт чвакотів щораз, як він приземлявся. Такі короткі, кинуті мигцем погляди на 400-те шосе доводили до сказу.

– Беккі? *Де ти, чорт забирай?*

• • •

Беккі чула, як раніше Кел горлав до малюка, щоб той залишався на одному місці, незалежно від того, як йому було боязко, аби вони могли підійти до нього. Що видавалося гарним планом, якщо тільки її брат-ідіот дозволить себе наздогнати. Вона вимоталася, промокла і чи не вперше почувалася дійсно вагітною. Хороша новина полягала в тому, що Кел був близько, на першу годину праворуч.

Чудово, але моїм кросівкам прийде ганлик. Насправді, Беккстер вважає, що він уже прийшов.

– Беккі! Де, в біса, ти знаходишся?

Це було дивно, нічого не скажеш. Він все ще перебував праворуч від неї, але тепер його голос лунав ближче до п'ятої. Схоже, майже *позаду* неї.

– Тут, – сказала вона. – І я *залишатимуся* тут, поки ти прийдеш до мене. – Вона опустила очі на власний «Андрюїд». – Келе, твій телефон ловить мережу?

– Уявлення не маю. Він в машині. Продовжуй базікати, доки я не дістануся до тебе.

– Що з малюком? І тією божевільною мамою? Щось вона зовсім зникла.

– Давай разом вертатися – а *вже потім* потурбуємося про них, гаразд? – сказав він. Беккі знала брата, і їй не сподобався його голос. Кел хвилювався і намагався це приховати. – А зараз просто говори зі мною.

Обміркувавши це, Беккі почала читати вголос, ритмічно тупаючи брудними кросівками.

– Жив собі парубчина *Мак-Суїні*, якому вилився джин на *цюцюрку*; просто, завдяки *вихованню*, він додав туди *вермуту*, і потім трахнув свою дівчину вже з *мартіні*¹⁸.

– О-о, це так чарівно, – сказав він. Тепер безпосередньо позаду неї, майже достатньо близько для того, щоб простягнути руку і доторкнутися; і чому це було таким полегшенням для неї? Зрештою, це ж усього-на-всього *поле*, заради Бога.

– *Гей, ви!* – Малюк. Заледве чутно. Не сміючись, голосом заблукалої і нажаханої дитини. – *Ви шукаєте мене? Ти там, Капітане Келе? Мені страшно!*

– *ТАК! ТАК, ПРАВИЛЬНО! ТРИМАЙСЯ*, – кричав її брат. – Беккі? Беккі, продовжуй розмовляти.

Беккі огорнула руками власну опуклість – вона відмовлялася називати свій живіт бебі-пузом, що було так *в стилі журналу «People»*, – і стала злегка заколисувати її.

– Ось ще один. Жила-була якось дівчина *Джилл*, що ковтнула вибухову *пі...*¹⁹

– Досить, зупинись. Я якимось чином пройшов повз тебе.

¹⁷ 157-158 сантиметрів.

¹⁸ Беккі читає непристойний американський віршик. В оригіналі вірша є чітке римування слів (власне, на цих словах і наголошує Беккі під час їх декламування): **McSweeney** – **weenie** (тобто, сосиска, цюцюрка, пісюн) – **martini**, **couth** (вихований) – **vermouth** (вермут). Ну, і звісно, щодо самого віршика. Жарт полягає в тому (зупиніть хто-небудь Капітана Очевидність!), що коктейль «мартіні» змішують саме з джину і вермуту.

¹⁹ Беккі знову розказує завченого напам'ять лімерика, який звучить приблизно так: Жила-була якось дівчина *Джилл (Jill)*,// Що ковтнула вибухову *пігулку (pill)*,// Після чого знайшли її розірвану *піхву (vagina)*// *Деся аж посеред Північної Кароліни (Carolina)*,// А *цицьки на дереві у Бразилії (in Brazil)*.

А й справді. Тепер його голос лунав попереду. Вона обернулася знову.

– Досить жартувати, Келе. Це *не смішно*. – В неї пересохло у роті. Вона проковтнула, і виявилось, що в горлі теж сухо. Коли в горлі отак клацає під час ковтання, відразу розумієш, що воно пересохло. В автівці залишалася десь велика пляшка з водою «Польська Джерельна». Також кілька пляшок коли на задньому сидінні. Вона так і бачила їх перед собою: червоні банки, білі літери.

– Беккі?

– Що?

– Тут щось не так.

– Що ти маєш на увазі? – Думаючи: *Начебто я не знаю*.

– Послухай мене. Ти зможеш підстрибнути?

– Ну *звичайно*, я зможу підстрибнути! А ти що думаєш?

– Я думаю, тобі влітку народжувати дитину, ось що я думаю.

– Я ще можу ... Келе, припини віддалятися!

– Я не рухався, – сказав він.

– Ти рухався, ти повинен був рухатися! Ти все ще *рухасяся!*

– Замовкни і слухай. Я лічитиму до трьох. На рахунок «три» ти піднімеш руки над головою, як суддя, що сигналізує про зарахування голу, і стрибнеш так високо, як тільки зможеш. Я зроблю те ж саме. Особисто тобі не обов'язково високо підлітати в повітрі, щоб я побачив твої руки, домовились? І я прийду до тебе.

Ох, тільки свисни, і я примчу до тебе, кохання юності моєї, подумала вона – не тямлячи, де вона цього набралася, можливо, теж на літературі для початківців, але одне вона знала *напевно*: він міг казати, що не рухасться, але він *таки рухався*, і в цю ж таки мить віддалявся від неї.

– Беккі? Бек...

– *Ну гаразд!* – закричала вона. – *Гаразд, зробимо це!*

– *Один! Два!* – вигукнув він. – *ТРИ!*

У віці п'ятнадцяти років Беккі Демут мала вагу вісімдесят два фунти²⁰ – батько називав її Тростинкою – і займалася бігом із перешкодами у складі спортивної команди. В п'ятнадцять вона могла на руках пройтися з одного кінця школи в інший. Їй хотілося вірити, що вона *й досі* залишається такою людиною; якась її частина плекала щирю надію залишатися такою людиною протягом усього життя. Її розум все ще як слід не осягнув того, що їй дев'ятнадцять і вона вагітна... а замість вісімдесяти двох футів – сто тридцять²¹. Вона хотіла здійснитися в повітря – *Хьюстон, ми злітаємо* – але це було все одно, що намагатися підстрибнути, тримаючи малу дитину у себе на плечах. (Хоча, якщо задуматися, значною мірою це було дійсно так).

Її кругозір лиш на мить вийшов за межі верхньої частини трави, надаючи їй швидкоплинне, як пробиск, видіння шляху, яким вона потрапила сюди. Побаченого, втім, вистачило, щоб вона стала майже задихатися від тривоги.

Кел і дорога. *Кел... і дорога*.

Вона приземлилася, відчуваючи шокуючу хвилю струсу, що пройшла підборами і прокотилася до колін. В'язкий болотистий ґрунт просів під її лівою ногою. Вона звалилася додолу і сіла в купі чорного багна, відчуваючи цього разу вже іншу хвилю струсу – від удару в дупу.

Беккі гадала, що вона зайшла в траву на кроків двадцять. Нехай тридцять, це максимум. Дорога мала знаходитися достатньо близько, щоб докинути до неї літаючий диск «фризбі». Натомість виявлялося, що вона пододала відстань більшу, аніж довжина футбольного поля. Пошарпаний червоний «Датсан»²², що нісся уздовж шосе, на вигляд

²⁰ ≈ 37 кг.

²¹ ≈ 59 кг.

²² Datsun – марка японських автомобілів, що випускалися з 1931 до 1986 року.

мав розміри не більші, як в сірникової коробки. Сто сорок ярдів трави²³ – тихий потік океану вологого зеленого шовку – простягався між нею і вузькою смужкою асфальтобетону.

Сидячі в багнюці, вона найперше подумала: *Ні. Не може бути. Насправді ти не бачила того, що гадаєш, ніби побачила.*

Наступного разу вона уявила собі знесилену плавчиню, захоплену зненацька під час відпливу у морі, котру все далі й далі відносить геть від берега і котра не розуміє достоту, які неприємності чекають на неї, допоки вона не починає кричати і виявляє, що на пляжі ніхто її не чує.

Мимохідь вона встигла розгледіти Кела, і ця картина спантеличувала так само, як уже був вразив її вигляд неймовірно далекого шосе. Не тому, що він був далеко, а тому що він знаходився дійсно поряд. Вона помітила, як він виник у стрибку над травною на відстані менш ніж десяти футів²⁴ від неї, проте обоє кричали з усіх сил, щоб почути один одного.

Ґрунт був теплим, в'язким, слизотним.

В траві несамовито гуділи комахи.

– *Обережно!* – прокричав хлопчик. – *Не загубіться й ви теж!*

Потім вкотре пролунав короткий сплеск сміху – запаморочливого, нервового нападу веселощів. Це був не Кел, і цього разу не хлопчик. І в жодному разі, не жінка. Цей сміх пролунав звідкілясь із лівого боку, потім припинився, поглинутий комашиним співом. Схоже, він належав якомусь п'яному чоловіку.

Беккі раптом пригадала один із попередніх закликів Дивакуватої Матусі: *Притини галасувати, любий! Він почує тебе!*

Якого хріна?

– *Якого ХРІНА?* – вигукнув Кел. Вона не здивувалася. *Айк і Майк, в них однакові думки*²⁵, любила казати місіс Демут. *Дав бог Фріку й Фреку, цій диво-дитині, дві голови на одній тільки спині*²⁶, частенько повторював містер Демут.

Настала пауза, під час якої чувся лиш вітер та комашине *рїїїї*. Потім почулося його волення на всю силу легень:

– *Що це, блядь, TAKE?*

• • •

Близько п'яти хвилин по тому для Кела настав короткий період, коли він втратив незначну частку самоконтролю. Це сталося після того, як він спробував провести експеримент. Він підстрибнув, подивився на дорогу, приземлився і став чекати. Долічивши до тридцяти, він підстрибнув і подивився знову.

Якщо ви прихильник точності, то слід буде сказати, що він став втрачати контроль над собою ще з того часу, коли лишень *подумав про спробу* здійснення такого експерименту. Але відтоді реальність починала дедалі більше скидатися на землю під ногами: рідку і підступну. Він не міг скерувати себе просто рухатися в напрямку сестриноного голосу, який звучав з правого боку, коли він ішов ліворуч, і з лівого – в той час, коли він прямував праворуч. Іноді попереду, а іноді позаду. І незалежно від того, в якому він рухався напрямку, здавалося, що він усе одно винятково віддаляється від дороги.

²³ ≈ 128 метрів.

²⁴ ≈ 3 метри.

²⁵ Віршовані рядки, присвячені героям коміксів американського карикатуриста Рубі Голдберга: «Ike and Mike, they think alike».

²⁶ Скоріш за все, це ще один лімерик, добре відомий типовій американській сімейці Демутів, але абсолютно невідомий типовому українському читачеві: «Frick and Frack, got two heads but just one back».

Він підскочив і поглядом зафіксував церковний шпиль – блискучий білий спи́с, що височів на тлі ясної блакиті майже безхмарного неба. Паскудна церква, божественний високий шпиль. *Громада прихожан, певно, відвалила чималу суму грошень за цю крихітку*, подумав він. Хоча звідси – з відстані, можливо, в чверть милі²⁷ (і не звертайте уваги, що за таких умов це було справжнє божевілля, адже усього він подолав менше ста футів²⁸), – він не розрізняв ані лусочок на фарбі, ані дощок на вікнах. Він навіть не зміг розгледіти власного авто, що сховалося десь поміж інших, зменшених відстанню машин. Утім, йому вдалося побачити вкритий курявою «Пріус», який розміщувався у першому ряду. Він намагався не заціклюватися на тому, що він побачив на пасажирському сидінні... – ніби відганяв від себе думки про подробиці дурного сну, до змісту якого не готовий був поки що повернутись.

Під час того першого стрибка він повернувся обличчям до нерухомо закріпленого шпилю, і в будь-якому нормальному світі він повинен був досягти його просто йдучи по прямій у траві, підстрибуючи у разі необхідності, щоб злегка коригувати курс. Між церквою та кегельбаном стояв заіржавілий, зрешечений кулями дорожній знак у вигляді ромбу з жовтими краями, імовірно, «ОБЕРЕЖНО! ДІТИ НА ДОРОЗІ!». Хоча певним у цьому він не міг зараз бути – адже так само залишив свої окуляри в машині.

Він приземлився назад у багно і знову почав рахувати.

– Келе? – пролунав голос його сестри десь позаду.

– Зажди, – викрикнув він.

– Келе? – повторила вона звідкілясь ліворуч. – Ти хочеш, щоб я й надалі говорила? – І коли він не відповів, вона почала наспівувати переривчастим голосом, цього разу десь попереду: – Жила собі дівчина, що навчалася в Єлі...

– Просто стули писок і жди! – закричав він знову.

Від перенапруження у нього пересохла горлянка, і для ковтання потрібні були зусилля. Попри те, що наближалася друга година пополудні, сонце ніби зависло над самісінькою головою. Він відчував, як починають обгорати його шкіра голови та чутливі вершечки вух. От якби він міг хоч трохи випити чого-небудь – бодай один ковток холодної джерельної води чи одну з тих баночок ко́ли – він міг би не почуватися аж настільки виснаженим та занепокоєним.

Краплі роси спалахували в траві, мов сотні мініатюрних збільшувальних скелець, що заломлюють і посилюють промені сонця.

Десять секунд.

– Малюк? – покликала Беккі звідкілясь праворуч від нього. (*Ні. Стоп. Вона не рухається. Тримай себе в руках*). Її голос теж був спраглий. Хрипкий. – Ти ще з нами?

– Так! Ви знайшли мою маму?

– Поки що ні! – відгукнувся Кел, думаючи, що дійсно вже пройшло чимало часу, відколи вона востаннє озивалася до них. Але не те щоб він надто переймався нею в той час.

Двадцять секунд.

– Малюк? – мовила Беккі. Її голос знову лунав позад нього. – Все буде в порядку.

– *Ви бачили мого тата?*

Кел подумав: *Новий гравець. Приголомиливо. Можливо, Вільям Шетнер²⁹ теж тут. А також Майк Хакабі³⁰... Кім Кардашян³¹... чувак, що зіграв Рудого в «Синах Анархії»³², і увесь акторський склад серіалу «І мертві підуть»³³.*

²⁷ ≈ 400 метрів.

²⁸ ≈ 30 метрів.

²⁹ Вільям Шетнер (22.03.1931-...) – канадський актор і письменник. Відомий завдяки зіграній ним ролі Джеймса Тіберія Кірка, капітана зорельота «Ентерпрайз» в космічній сазі «Зоряний шлях».

³⁰ Майк Хакабі (11.08.1955-...) – суворий консервативний американський політик, член Республіканської партії, колишній губернатор штату Арканзас, кандидат в Президенти США в 2008 році. Та ще й священнослужитель – пастор, президент Союзу баптистів Арканзасу, а також ведучий телепрограми на американському каналі новин Fox News.

Він закрив очі і вмить відчув запаморочення – ніби він стояв на вершечку драбини, що раптом почала розгойдуватися під ногами. Він пошкодував, що згадав про «*I мертві підуть*». Треба було обмежитися Вільямом Шетнером та Диво-Майком Хакабі. Він знову розплющив очі і виявив, що похитується на ступнях. Доклавши певних зусиль, він відновив рівновагу. Через спеку його обличчя щипав піт.

Тридцять. Він залишався на одному місці тридцять секунд. Він подумав, що варто було зачекати цілу хвилину, але не зміг, і отже, підскочив, щоб вкотре поглянути на церкву.

Якась його частина – та, що на неї він з усіх сил намагався не звертати уваги, – уже знала, що він побачить. Ця частина забезпечувала його рухомих рядком коментарів майже веселого змісту: *Усе переміститься, Келе, приятелю. Трава пливе, а разом і ти теж. Думай про це, як про єднання з природою, братунь.*

Коли втомлені ноги знову підняли його у повітря, він побачив, що церковний шпиль знаходився наразі *ліворуч* від нього. Не набагато – але все ж таки лівіше. Проте його віднесло доволі далеко праворуч, щоб він замість лицьового боку ромбічного дорожнього знаку тепер зміг побачити його сріблясту алюмінієву задню частину. Крім того, він хоча і не був у тому упевненим, але припускав, що усе ж перемістився трохи далі від попереднього розташування. Наче відступив кілька кроків, коли лічив до тридцяти.

Десь знову загавкав собака: *рууф, рууф*. Десь грало радіо. Він не міг упізнати пісню, розрізняючи самі лиш глухі удари басів. Комахи монотонно деренчали свій божевільний мотив.

– О, та ну, – сказав Кел. Розмовляючи сам із собою, він ніколи не був багатослівним – з юнацтва він культивував у собі енергію «Буддійського скейтбордингу»³⁴ і пишався тим, як довго може незворушно підтримувати мовчазну тишу, – але наразі розмовляв і навряд чи усвідомлював це. – Та ну *нахуй*. Це ж... Це ж якийсь *пиздець*.

А також ішов. Ішов до дороги – знову ж таки, практично не усвідомлюючи, що робить.

– Келе? – прокричала Беккі.

– Це просто пиздець, – повторив він важко дихаючи і розпихаючи зарості.

Його нога за щось зачепилася, і він гепнувся на коліна в неглибоку брудну калюжу. Гаряча вода – не тепла, *гаряча*, гаряча, як у ванній, – хлюпнула йому на шорти, якраз в промежину, створивши таке відчуття, ніби він тільки-но обмочився.

Це майже добило його. Він хутко зіп'явся на ноги. І тепер біг. Трава хльоскала його по обличчю. Вона була жорсткою і мала гострі краї, і коли одна з цих зелених шаблук різонула його під лівим оком, йому різко запекло в ушкодженому місці. Під'юджуваний болем і злістю, він побіг іще дужче, так швидко, як тільки міг.

– *Допоможіть мені!* – прокричав малюк. Ну, і як вам таке? *Допоможіть* пролунало ліворуч від Кела, *мені* – праворуч. Така собі канзаська версія «Dolby Stereo».

³¹ Кімберлі «Кім» Кардашян Хамфріс (21.10.1980-...) – американська телевізійна зірка, модель, актриса, учасниця реаліті-шоу.

³² «Сини Анархії» («Sons of Anarchy»), стартував у 2008 рік, – американський телевізійний серіал в жанрі кримінальної драми. Вже вийшло шість сезонів, сьомий має бути влітку цього року. Один з найулюбленіших серіалів Стівена Кінга; Король навіть знявся в ньому в епізодичній ролі. Серіал справді найкрутіший з усіх, що я бачив. *Рудий*, (Наргу «Оріє» Winston) – один з головних героїв цього серіалу, якого зіграв актор Райан Херст.

³³ «*I мертві підуть*» («The Walking Dead»), на малих екранах з 2010 року, – американський телесеріал в жанрі зомбі-драми. Ну, ви знаєте.

³⁴ «Монах-скейтбордист» – досить популярна тема для дискусій в американському молодіжному середовищі. Донедавна в ЗМІ жваво обговорювалися «за» і «проти» осучаснення старих релігій, як то: поява планшетів у священників чи скейтбордів у ченців тощо. Зокрема, дискусії підкріплювалися фото або відео, на яких видно, як монах катається територією храму на скейті. Тож останнім часом, зважаючи на популярність цієї теми, в американських підлітків стало з'являтися скейтбордистське приладдя із зображеннями Будди або буддійської символіки: розмальовані відповідно дошки, футболки, бандани і т.д.

– *Це якийсь тиздець!* – знову закричав Кел. – *Це якийсь тиздець, це тиздець, це ЙОБАНИЙ тиздець!* – доки слова не злилися в суцільне *цпздцпздц*, що звучало як тупе, беззмістовне висловлювання, яке він, утім, не міг зупинити.

Він знову впав, цього разу геть круто, загорнувши грудьми вперед. Відтепер його одяг був заляпаний теплою і темною землею так рясно, що від нього явно почало тхнути фекаліями.

Кел підвівся і, пробігши зо п'ять кроків, відчув, як трава обплуталася довкола його ніг – таке враження, ніби ноги потрапили в гніздо зі сплутаного дроту – і, прокляття, впав утретє. В голові гуло, як у вулику.

– Келе! – кричала Беккі. – Келе, зупинись! *Зупинись!*

Так, зупинись. Якщо не зробиш цього, ти точно кричатимеш «Допоможіть мені» разом з малюком. В блядському дуєті.

Він ковтав повітря. Його серце вискакувало з грудей. Він чекав, доки минеться гул в голові, та зрештою зрозумів, що той лунав зовсім не в його голові. Насправді ж, це були мухи. Він міг бачити, як вони, влітаючи й вилітаючи, снують у траві, і рояться довкола чогось, прихованого рухомою жовто-зеленою завісою, просто попереду.

Він засунув руки в траву і зробив проділ, щоб можна було подивитись.

Пес – схоже, колись це був золотистий ретривер – лежав на боці в багні. Під ширяючим настилом мух мелькало облізле коричнево-руде хутро. Його роздутий язик вивалився між ясен, а затуманені скляні кульки очей спотворено вибалушилися з голови. На ошийнику в глибині хутра блищала бірка, що починала ржавіти. Кел знову поглянув на язика. На ньому виднівся зеленувато-білий наліт. Кел і знати не хотів, від чого. Брудна шерсть пса мала схожість із зачовганим жовтим килимком, накинутим на купу кісток. В окремих місцях хутро – рідкі його жмути – розвівалися на теплому вітерцю.

Схаменися. Такою була його думка, але пролунала вона врівноваженим батьківським голосом. Відтворення цього голосу допомогло. Він втупився на запале собаче черево і побачив там пожвавлений рух. Кипіння нашпигованих туди личинок. Таких, як ті, що копошилися в недоїдених гамбургерах, залишених на пасажирському сидінні триклятого «Пріуса». Гамбургерах, які пролежали там бозна-скільки днів. Хтось залишив їх, пішов геть із машини і покинув їх там, і відтоді не повернувся, і більше ніколи...

Схаменися, Келвіне. Якщо не заради себе, то заради своєї сестри.

– Я зроблю це, – пообіцяв він батькові. – Я впораюся.

Він позбавив щиколотки і гомілки пут із жорстких пагонів, ледь відчуваючи маленькі порізи, спричинені травою. Він стояв.

– *Беккі, де ти?*

Жодного відгуку протягом тривалого часу – достатньо довго, щоб серце вибралося з грудей і підступило йому до горла. Тоді з неймовірної далечини:

– *Сюди! Келе, що нам робити? Ми загубилися!*

Він знову закрив ненадовго очі. *Це слова малюка.* Потім він подумав: *Le kid, c'est moi*³⁵. Це було майже смішно.

– Ми продовжимо перегукуватися, – сказав він рухаючись туди, звідки пролунав її голос. – Ми продовжимо перегукуватися до того часу, доки знову будемо разом.

– *Але я так хочу туди!* – Її голос лунав зблизька наразі, але Кел у це вже не вірив. Ні, ні, ні.

– Я теж, – сказав він. – Але невдовзі ми виберемося звідсіль, Бек. Ми просто повинні не занепадати духом. – Той факт, що він уже занепавав духом – трохи, лише трохи – належав до таких відомостей, про які він у жодному разі не розповів би власній сестрі. Зрештою, вона й досі, після всього, що трапилося, не назвала йому ім'я хлопчини, що її трахнув, і це ставило їх на один рівень. Секрет мала вона, тепер один буде й у нього.

³⁵ *Le kid, c'est moi* – з французької «Малюк – це я сам».

– А як щодо малюка?

Ах, Боже, тепер її голос знову згасав. Він був такий наляканий, що правда вискочила з нього без жодних проблем, та ще й на увесь голос:

– *Нахуй малюка, Беккі! Наразі діятимемо щодо нас!*

• • •

Напрямки танули у високій траві, як, власне, і час: світ Далі в поєднанні з канзаським стерео. Вони переслідували голоси один одного, наче втомлені діти, надто уперті, щоб перервати гру в квача і піти пообідати. Іноді голос Беккі лунав зблизька, іноді здаля; проте він жодного разу її не бачив. Вряди-годи малюк кликав когось на допомогу, одного разу так близько, що Кел, розкинувши руки, стрибнув у траву, аби схопити його, перш ніж той знову втече, але малюка там не було. Лиш ворона з відірваними головою й одним крилом.

Тут не буває ранку чи ночі, подумав Кел, тільки вічний полудень. Але навіть коли ця ідея прийшла йому в голову, він помітив, що небесна блакить стає темнішою, а хлюпка земля долі під ним тьмяніє.

Якби ми мали тіні, вони ставали би довшими, і ми могли б використовувати їх, принаймні, щоб рухатися у визначеному напрямку, подумав він, – але вони не мали тіней. Не у високій траві. Він поглянув на годинника і не виказав особливого здивування, коли помітив, що той зупинився, навіть попри те, що був оснащений автопід заводом. Його зупинила трава. Кел був певний цього. Невідома згубна енергія в заростях; якесь паранормальне «*Межове*»³⁶ лайно.

Тільки-но пробило о пів на котрუსь, як Беккі почала схлипувати.

– Бек? Бек?

– Я маю відпочити, Келе. Я повинна сісти. Я така спрагла. І у мене почалися судоми.

– Перейми?

– Гадаю, що так. О Господи, що робити, якщо у мене станеться викидень у цьому довбаному полі?

– Просто сиди, де сидиш, – сказав він. – Вони минуться.

– Спасибі, док, я сидітиму... – Тиша. А потім вона почала кричати. – *Видійди від мене! Забирайся геть! НЕ ТОРКАЙСЯ МЕНЕ!*

Кел, наразі занадто втомлений для бігу, помчав не зважаючи ні на що.

• • •

Навіть у шоковому й нажаханому стані Беккі знала, хто мав бути цей божевільний, що розкидав траву і постав перед нею. На ньому був туристичний одяг – «дóкери»³⁷ та вкриті згустками бруду «бейс-віджани»³⁸. Однак особливо його видавала футболка. Хоч та й була вимазана брудом і покрита темно-бордовою кіркою – майже напевно із засохлої крові, – вона усе ж розрізнила зображення клубка ниток, схожих на спагеті, і знала, що над ним було надруковано: **найбільший у світі мотузяний моток, місто кевкер, штат канзас**. Хіба схожа футболка не була акуратно складена в її власній валізі?

³⁶ «*Межа*», або «*Грань*» («Fringe»), 2008-2013 роки, – американський науково-фантастичний телевізійний серіал про спецпідрозділ «Межу», що займається розслідуванням злочинів паранормального характеру. Класний серіал.

³⁷ Автори, певно, мають на увазі світлі чоловічі брюки американського бренду «Dockers».

³⁸ А тут ідеться, скоріш за все, про черевики (лофери) бренду «Bass Weejuns». Зі світлої шкіри такі, знаєте, з китицями.

Татусь малюка. Повстав із багна та трави.

– *Відійди від мене!* – Вона схопилася на ноги, руками обхопивши живіт. – *Забирайся геть! НЕ ТОРКАЙСЯ МЕНЕ!*

Татусь посміхнувся. Його щоки були неголені, губи червоні.

– Заспокойся. Хочеш звідси вибратися? Це легко.

Вона дивилася на нього з відкритим ротом. Кричав Кел, проте на дану мить вона залишила його без уваги.

– Якби ти міг вибратися, – мовила вона, – тебе *тут* вже не було б.

Він хихикнув.

– Правильна думка. Неправильний висновок. Я саме збирався повернути собі мого хлопчика. Вже відшукав дружину. Хочеш з нею зустрітись?

Вона не відповіла.

– Ну, що ж, нехай буде й так, – сказав він і одвернувся від неї. Потім рушив у зарості. Незабаром він зникне так само, як зник її брат, – і Беккі відчула укол паніки. Він явно втратив розум – варто було лиш зазирнути йому у вічі або послухати його репліки, аби упевнитися у цьому, – однак він був *людиною*.

Він зупинився й обернувся, усміхнувшись.

– Забув представитись. Моя вина. Звусь Россом Гумбольтом. Заробляю на серйозних оборудках з нерухомістю. В Пукіпсі³⁹. Маю дружину Наталі. Хлопчєня Тобіна. Миле дитя! Розумне! Ти в нас – Беккі. Маєш брата – Кела. Останній шанс, Беккі. Підеш зі мною або загинеш. – Його очі опустилися на її животик. – Разом з малям.

Не вір йому.

Вона не вірила, але усе одно пішла слідом за ним. На безпечній відстані, як вона сподівалася.

– Ти ж і сам до пуття не знаєш, куди ідеш.

– *Беккі? Беккі!* – Кел. Але здалеку. Десь із Північної Дакоти. Можливо, з Манітоби. Вона вважала, що слід було б відповісти, але занадто дерло в горлі.

– Я так само, як і ви двоє, блукав у траві, – сказав він. – Більше не блукаю. Бо поцілував камінь. – Він окинув її коротким поглядом своїх лукавих, навіжених очей. – І обійняв його. *Вжжжжжж*. Згодом ти все побачиш. Усіх тих танцюючих чоловічків. Побачиш все. Ясно, як в божий день. Назад до дороги? Тільки прямо! Наш курс – повний уперед! Дружина знаходиться десь тут. Ти повинна познайомитися з нею. Вона моя лебідонька. Готує кращий «мартіні» в усій Америці. Жив собі парубчина Мак-Суїні, якому вилився джин на – *агм-гм!* – Просто, завдяки вихованню, він додав туди вермуту. Гадаю, решту ти знаєш. – Він підморгнув їй.

В середній школі Беккі відвідувала гімнастичний зал, де проводилися факультативні заняття з так званого Самозахисту для Молодих Панянок. Тепер вона спробувала пригадати прийоми, але не змогла. Єдине, що вона пригадала...

На дні правої кишені її шортів був брелок. Найдовший і найтовстіший ключ відчиняв вхідні двері будинку, в якому вирости вони з братом. Вона відокремила його від інших і затисла між першими двома пальцями руки.

– *Ось і вона!* – весело оголосив Росс Гумбольт, розсуваючи високу траву обома руками, мов дослідник в комусь старому фільмі. – Привітайся, Наталі! Ця молода панна скоро народить мале *створіннячко!*

За⁴⁰ розведеними ним кущами трави була розбризкана кров, і Беккі хотіла зупинитися, але ноги несли її уперед, і він навіть відступив трохи вбік – наче в одному з

³⁹ Пукіпсі – місто в штаті Нью-Йорк, США.

⁴⁰ Це довге речення, яке ви збираєтеся прочитати, в оригіналі написане Кінгами без жодних розділових знаків, як єдиний потік думок. Особисто я вирішив зберегти в реченні пунктуацію, щоб полегшити сприймання тексту. Якщо ви проти і дотримуетесь думки, що абихто на має права переінакшувати того, що вийшло з-під пера Майстра (і його сина), низький вам мій уклін – я ставлюся до принципів кінгоманів з особливою повагою. Тому прошу вибачення, якщо зачепив вас за живе. Зрештою, ви завжди можете уявити

тих старих фільмів, де ввічливий кавалер каже *Тільки після тебе, лялечко*, і вони входять до шикарного нічного клубу, де грає джазовий ансамбль; однак це був ніякий не шикарний нічний клуб, це був прибитий донизу куш трав, де Наталі Гумбольт, якщо саме так звали цю жінку, лежала вся скручена, з виряченими очима, і з задертою сукнею, під якою виднілися великі, глибокі червоні розідрані рани на її стегнах, і Беккі здогадалася, вона знала тепер, чому Росс Гумбольт з Пукіпсі мав такі червоні губи, і чому одна рука в Наталі була вирвана із плеча й лежала на відстані десяти футів⁴¹ від тіла у прибитій траві, що вже пружно стала підійматися вгору, а на руці знову були такі ж великі, глибокі червоні рани, і те червоне було вологим, тому що... тому що...

Тому що вона померла незадовго до цього, подумала Беккі. *Ми чули, як вона кричить. Ми чули, як вона помирає.*

– Наша родина затрималася тут на якийсь час, – сказав Росс Гумбольт компанійським, довірливим тоном, тоді як його забруднені травною пальці стислися на шії Беккі. Він гикнув. – Народ стає іноді таким голодним. Ані тобі МакДональдса довкола! Не-а. Можна пити воду, яка проступає на ґрунті – з піском, жахливу, гидотно теплу, яка з часом стає ніби й нічого, – та тільки ми затрималися тут на *цілі дні*. Тепер я ситий, щоправда. Наївсь під зав'язку. – Його закривавлені губи опустилися до її вушних раковин, а його щетиниста борода шкребла їй шкіру, тоді як він шепотів: – Хочеш побачити камінь? Хочеш лежати на ньому голою і відчувати мене в собі, під хороводом зірок, в той час як трава співатиме наші імена? Поезія, га?

Вона спробувала втягнути на повні груди повітря, щоб закричати, але дихальні шляхи були перекриті. Раптово її легеням жахливо забракло повітря. Він вдавлював пальці їй у шию, розчавлюючи м'язи, сухожилля, м'які тканини. Росс Гумбольт посміхнувся. Його зуби були вимазані у червоне, а язик мав жовто-зелений колір. Його дихання відгонило запахом крові... а також свіжоскошеним газоном.

– Трава має що тобі розказати. Тобі просто треба навчитися слухати. Тобі треба навчитися мови *Високого Бур'яну*, солоденька. Камінь знає. Ти збагнеш усе, коли побачиш його. Протягом двох днів я дізнався від каменя більше, аніж під час двадцятирічного навчання.

Він тягнув її назад, і її спина вигнулася дугою. Вона похилилася, як тендітна билінка на вітрі. Його зелений подих знову хлинув їй у обличчя.

– Двадцять років навчання, і вони призначають мене на вечірню зміну⁴², – сказав він і засміявся. – Трохи доброго старого року, чи не так? Ділан. Боже Дитя. Бард із Гіббінгу⁴³ – я не жартую⁴⁴. Я ось що тобі скажу. Булижник в центрі цього поля – це і є *добрий старий* рок, але *голодний* рок⁴⁵. Він працював у другу зміну ще до того, як червоношкірі вийшли полювати на Рівнини Осейдж⁴⁶, працював відтоді, як льодовики

це речення без розділових знаків (або ж навіть візьміть і видалить їх у вказаній частині тексту), тому не хвилюйтеся – творіння Кінгів не зазнало непоправної шкоди!

⁴¹ ≈ 3 метри.

⁴² Слова Росса Гумбольта «*Двадцять років навчання, і вони призначають мене на вечірню зміну*» (англійською в оригіналі: «Twenty years of schooling and they put **me** on the **gray** shift») це практично рядки із пісні Боба Ділана «Subterranean Homesick Blues»: Twenty years of schoolin'// And they put **you** on the **day** shift (українською: «Двадцять років навчання, і вони призначають тебе на денну зміну»), лише трохи змінені в устах героя повісті. Отож, напевно, Росс Гумбольт, цитуючи Боба Ділана, хоче показати, що для нього пісня рок-виконавця стала доленосною, ніби пророцтвом, яке збулося в його власній долі, але в реальності усе трапилося навіть гірше, аніж співалось у пісні: бо «... на *вечірню* зміну».

⁴³ Гіббінг – місто в штаті Міннесота, США. Саме в цьому місті провів дитинство Боб Ділан.

⁴⁴ В англійській мові слова «Гіббінг» і «кепкування» («gibbing»), як ви могли помітити, римуються, тому в оригіналі бісів Росс Гумбольт ніби наспівує це речення.

⁴⁵ Маємо гру слів, яка не піддається перекладу: англійською слово «камінь» («rock») звучить і пишеться так само, як і слово «рок», тобто музичний жанр, про який Росс Гумбольт подібним чином згадував раніше.

⁴⁶ Рівнини Осейдж – фізико-географічний регіон штату Канзас, США, відомий власними геологічними цікавинками, зокрема каменями вигадливої форми. *Осейджі* – індіанське плем'я, на честь якого й було названо вказані рівнини, що їх вони почали заселяти з 1200 року.

принесли його сюди під час останнього Крижаного періоду, і ох, дівчинко, він *такий* голодний, що це просто пиздець.

Їй кортіло врізати коліном йому по яйцях, однак для цього треба було докласти занадто багато зусиль. Щонайбільше – вона спромоглася підняти ногу на кілька дюймів, після чого м'яко опустила її назад. Підняла ногу і опустила. Підняла і опустила. Здавалося, що вона тупає п'ятою уповільненими рухами, наче кінь, що очікує дозволу залишити стійло.

Сузір'я чорних та сріблястих іскор вибухнули з країв її зору. *Хороводи зірок*, подумала вона. Було захоплююче спостерігати за народженням і загибеллю нових всесвітів, за тим, як вони загораються і потухають. Беккі здогадувалася, що скоро так само має потухнути і вона. Це навіть не здавалося чимось жахливим. Заходи для порятунку були зайвими.

Кел вигукував її ім'я зі страшенної далечі. Якщо раніше він знаходився в Манітобі, то наразі перебував на дні Манітобської штольні.

Її рука стисла кільце для ключів, що були у кишені. Зубці деяких із них увігналися їй у долоню. Вгризлися.

– Кров це чудово, а сльози – ще краще, – сказав Росс. – Голодному старому каменю вони сподобаються. І коли я виїбу тебе на ньому, він отримає одне й друге. Але діяти треба швидко. Не хочу займатися цим перед дитиною. Ми баптисти. – Його дихання *смерділо*.

Вона вийняла руку з кишені – кінець ключа від її будинку стирчав між її вказівним та середнім пальцями – і ткнула кулаком в обличчя Росса Гумбольта. Вона лише хотіла відштовхнути його рота геть, не бажаючи, щоб він дихав на неї, не бажаючи відчувати зелений сморід надалі. Її рука ослабла, зробившись мов ватяною, і удар вийшов млявий, майже грайливий – утім ключ зачепив його під лівим оком і донизу пропоров шоку, утворивши кособоку криваву лінію.

Він сіпнувся, відсмикнувши назад голову. Його руки ослабли, на якусь мить його пальці припинили впиватися у м'яку шкіру вигину її горла. Вже наступної миті він знову посилив хватку, проте до того часу вона зробила один судомний вдих. Іскри – хороводи зірок, що вибухали й згорали на периферії її зору – зникли геть. В голові проясніло, – ніби хтось вихлюпнув їй в обличчя крижану воду. Розмахнувшись з плеча, вона вдарила його ще раз, затопивши ключа йому в око. Кісточки її пальців вдарилися об череп. Ключ пройшов наскрізь через його рогівку, опинившись у рідкому центрі очного яблука.

Він не закричав. Він видав якусь подобу собачого гарчання, гавкаючого рохкання, і з силою смикнув її вбік, намагаючись звалити з ніг. Його передпліччя були обпалені сонцем і луцились. Зблизька вона побачила, що його ніс теж луцився і перебував у вкрай жахливому стані: його перенісся обгоріло від сонячних опіків. Він скривився, показуючи вкриті рожевими й зеленими плямами зуби.

Її рука безвільно впала, відпустивши кільце з ключами. Воно продовжувало вільно звисати з фонтануючої діри в його лівому оці, в той час як інші ключі витанцьовували один біля одного і підскакували на його щетинистій щоці. Кров прикрашала увесь лівий бік обличчя Гумбольта, а око маячило червоною дірою.

Довкола них шумувала трава. Піднявся вітер, і високі стебла шмагали й молотили Беккі по спині та ногах.

Він зацідив їй коліном в живіт. Враження було таке, ніби її ударили потовщеною частиною дерев'яної дощки. Беккі відчула біль і щось значно гірше болю внизу, де живіт зустрічається з пахом, – свого роду м'язове скорочення, викручування; ніби хтось в її утробі прив'язав до матки мотузку і оце щойно добряче за неї смикнув; дужче, аніж можна було передбачити.

– Ох, Беккі! Ох, дівчинко! Твоїй дупі... твоїй дупі тепер – трава!⁴⁷ – закричав він, з ноткою божевільних веселощів у хиткому голосі.

Він зацідив їй коліном удруге, а потім утретє. Кожен удар провокував новий, чорний, згубний вибух. Він убиває дитину, подумала Беккі. Щось заструменіло вниз з внутрішнього боку її ноги. Що саме то було – кров чи сеча – вона не могла сказати.

Вони пішли в танок разом, вагітна жінка і одноокий псих. Вони пританцьовували у траві, хлюпаючи ногами, його руки на її шиї. Удвох розхитувалися в нестійкому півколі поблизу трупа Наталі Гумбольт. Беккі була свідома того, що ліворуч од неї знаходиться мертво тіло: вона побіжно розгледіла бліді, закривавлені покусані стегна, зім'яту джинсову спідницю, виставлені напоказ замарані травою «бабусині» трусики⁴⁸ Наталі. А також її руку – ту, що лежала в траві одразу за ногами Росса Гумбольта. Брудну відірвану руку Наталі (як він її вирвав? видер мов курячу гомілку?), яка лежала із злегка зігнутими пальцями, з брудом під зламаними нігтями.

Беккі кинулася на Росса, перенісши вагу власного тіла вперед. Відступивши назад, він став на руку, і та вивернулася під його каблуком. Він видав гнівне і болісне кректання, перекидаючись і тягнучи Беккі за собою. Він не відпускав її горла, аж доки вдарився об землю і його зуби зімкнулися з гучним «клац!».

Левову частку імпульсу від удару він погасив пружною масою власного провінційно-баптистського черева, що пом'якшило йому падіння. Відпихнувшись од нього, Беккі почала продиратися навкарачки в траву.

Однак вона неспроможна була рухатися швидко. Її нутрощі пульсували з жахливою важкістю та відчуттям напруги, мовби вона проковтнула набивний м'яч. Їй хотілося блювати.

Він упіймав її за щиколотку і потягнув. Як на власне лихо, вона розпласталася пульсуючим животом додолу. Біль гострим списом пройшов крізь живіт, де щось ніби вибухнуло в ту мить. Її підборіддя вдарилося об вологу землю. Перед її зором зароїлися чорні цятки.

– Куди це ти зібралася, Беккі Демут? – Вона не називала йому власного прізвища. Він не міг його знати. – Я легко знайду тебе знову. Трава покаже мені, де ти ховаєшся, а танцюючі чоловічки приведуть мене прямо до тебе. Іди сюди. Наразі тобі вже не потрібно їхати в Сан-Дієго. Немає необхідності приймати будь-які рішення щодо дитини. Усе вирішиться тепер.

Її зір прояснився. Праворуч перед собою вона побачила на клаптику притолоченої трави солом'яну дамську сумочку з витрушеним вмістом, і серед безладу відшукала маленькі манікюрні ножиці, що власним виглядом більше скидалися на щипці. Леза були клейкими від крові. Вона навіть думати не хотіла, яким чином Росс Гумбольт з Пукіпсі міг скористатися цим ріжучим інструментом в минулому або яким чином вона особисто могла використати його тепер.

Тим не менш, вона зімкнула свою руку довкола ножиців.

– Іди сюди, я тобі кажу, – мовив до неї Росс. – *Зараз же*, суко. – Переміщуючись до її ніг.

Вона повернулася і посунула на нього з манікюрними ножицями Наталі Гумбольт у кулаку. Вона вдарила його у обличчя – один раз, удруге, утретє, – доки він не почав волати. Усе ж таки, це був крик болю – навіть попри те, що він набув ознак гучного заливчастого реготу перед тим, як вона його прикінчила. Вона подумала: *Малюк теж сміявся*. Потім доволі значний проміжок часу не думала ні про що. Аж до настання пори, коли зійшов місяць.

⁴⁷ Знову Росс Гумбольт говорить віршами. Можливо, спочатку він хотів сказати якусь банальщину, типу «твоїй дупі тепер хана» абощо, але зрештою вирішує заримувати свій вислів: англійською слово *дупа* (*ass*) добре риметься зі словом *трава* (*grass*), яка така популярна в цьому творі.

⁴⁸ Так в Америці часто називають жіночі труси, які повністю охоплюють стегна з боків та ззаду.

Останні промені дня Кел зустрів сидючи у траві й витираючи сльози зі своїх щік.

Він в жодному разі не дав повної волі плачу. Він лише впав на власну дупу після хтозна стількох даремних блукань і вигукувань, адресованих Беккі, – вона вже давно припинила озиватись до нього, – а відтак його очі стали поколювати й зволожилися, і його дихання злегка охрипло.

Надвечір'я було чудове. Небо налилося глибокою, винятковою синявою, що затемнювалася майже до чорноти, а на заході, за церквою, обрій освітлювався пекельною загравою тліючого багаття. Він бачив його час від часу, коли вистачало сил на те, щоб підскочити й оглядітись, а також переконати себе, що є ще якийсь сенс оглядатися довкола.

Його кросівки повністю промокли, зробившись важчими, і боліли ноги. Внутрішні боки стегон свербіли. Він зняв правий кросівок і витрусив з нього кілька цівок темної води. Він не мав на собі шкарпеток, і його босі ноги набули мертвотної блідості й зморщилися, як у потопельника.

Він зняв другий кросівок, збираючись витрусити його, відтак завагався. Він підніс його до губ, відкинув назад голову, і дозволив замуленій воді – воді, що мала присмак його власної смердючої ноги, – вилитися в ротovu порожнину.

Він чув тоді Беккі та Чоловіка віддалік у траві. Він розчув, як Чоловік розмовляв з нею веселим, сп'янілим голосом, мало не повчаючи її, – щоправда, Кел не міг розрізнити більшість з того, про що на той час велася розмова. Дещо було про камінь. Дещо – про танцюючих чоловічків. Дещо стосувалося відчуття голоду. Рядок зі старої пісні у стилі фолк⁴⁹. Як там співав той чувак? *Двадцять років письменництва, і вони призначають тебе на нічну зміну*. Ні, не правильно. Але якоюсь мірою схоже. Фолк-музика не входила до кола інтересів Кела; він більше фанатів від «Раш»⁵⁰. Вони мчали поверхнею «Перманентних Хвиль»⁵¹ через усю країну.

Потім він почув, як вони молотили один одного і боролися у траві, почув здавлені зойки Беккі і просторікування Чоловіка. Наостанок долинули крики... крики, що були страшенно схожі на шалені веселощі. Не Беккі. Чоловіка.

Кел впав в істерику, бігаючи, стрибаючи і намагаючись догукатися сестри. Він кричав і бігав протягом досить тривалого часу, перш ніж остаточно опанував себе, змусив себе зупинитися і прислухатися. Він похилився, схопившись за коліна та тяжко дихаючи запаленим від спраги горлом, і зосередився на тиші.

Трава мовчала.

– Беккі? – знову позвав він охриплим голосом. – Бек?

Жодної відповіді, за винятком вітру, що плавно протікав бур'янами.

Він пройшовся ще трохи. Він знову позвав її. Він сів. Він намагався не плакати.

І надвечір'я було чудове.

Він усоте безнадійно порився в кишнях, охоплений невимовним бажанням виявити там суху, запилюжену пластинку «Джусі Фрут». Він купив пачку «Джусі Фрут» в Пенсільванії, але вони спільно з Беккі зужили гумку ще до того, як дістались меж Огайо.

⁴⁹ Фолк-музика – загальний термін для позначення різновидів популярної музики, заснованих на традиційній народній музиці, або таких, що включають в себе елементи народної музики. Фолк-рок як музичний напрям сформувався в кінці 50-х – на початку 60-х років ХХ століття, коли ритмічні прийоми, що набули поширення в поп-музиці, стали використовуватися для аранжування народних мелодій. Одним з перших відомих виконавців фолк-року став американський співак Боб Ділан.

⁵⁰ «Rush» («Раш»; в пер. з англ. – «Порив») – канадський рок-гурт, що виконує музику в жанрах прогресивного року, хард-року, хеві-метал.

⁵¹ «Permanent Waves» (в пер. з англ. – «Перманентні (Постійні) Хвилі») – сьомий студійний альбом гурту «Раш».

Купувати «Джусі Фрут» було все одно, що викидати гроші на вітер. Цей цитрусовий спалах солодкого смаку минав безслідно після чотирьох секунд жування і... Він відчув клаптик цупкого паперу і дістав сірники-книжечку⁵². Кел не палив, але йому дали їх безкоштовно у крамничці алкогольних напоїв, через вулицю від Каскаськійського Дракона у Вандалії. Зверху на обкладинці розміщувалося зображення 35-футового⁵³ дракона з нержавіючої сталі. Беккі та Кел заплатили за жменю жетонів і провели більшу частину раннього надвечір'я підготовуючи великого металевого дракона, аби повітрішатися на спалахи палаючого пропану, що струменіли з його ніздрів. Кел уявив собі дракона тут, у полі, і відчув приємне запаморочення від мрійливої думки про те, як дракон дмухає руйнівним струменем вогню на траву.

Він перевернув сірникову коробку в руці, обмацуючи м'який картон.

Спали поле, промовив він подумки. *Спали блядське поле*. Висока трава спалахне як солома, аби тільки дати їй полум'я.

Він практично побачив перед собою річку палаючої трави, іскри та клапти підсмаженого бур'яну, плаваючі в повітрі. Мислений образ був настільки сильний, що він міг закрити очі і майже *відчутти* той запах – де в чому навіть благодіючий запах диму від спалювання рослин о пізній літній порі.

А що як вогонь обернеться проти нього? Що як він спіткає Беккі десь там? Що як вона буде непритомна і прокинеться від смороду горіння власного волосся?

Ні. Беккі в цей час буде далі. *Він* буде далі. Його ідея полягала в тому, що він мусить *завдати болю* траві, показати їй, що він не братиме більше участі в цьому лайні, і тоді вона дозволить йому – дозволить їм обом – піти. Щоразу, коли віхоть трави погладжував йому шоку, він відчував, що вона дразнить його, забавляється з ним.

Він піднявся на ниючі болем ноги і став вискубувати траву. Стебла трави були жорсткі, мов старі віршовки, жорсткі і гострі, і ранили йому руки, але він вирвав декілька найслабших, і зім'яв їх у сніп, і опустився перед ним на коліна – істинно грішник на покаянні перед особистим вітварем. Він зірвав випадкового сірника, приклав його до смужки «запалювання», прикрив верхнім клапаном, щоб утримати його на місці, й смикнув. Спалахнув вогонь. Його обличчя було близько, тому він вдихнув пекучий подув сірки.

Стебла були щільно наповнені соком та обважнілі від крапель роси, що ніколи не висихала, і сірник згас тільки-но торкнувшись мокрої трави.

Коли він запалив наступного, його рука тремтіла.

Торкнувшись трави, сірник прошипів і знову згас. Хіба Джек Лондон не написав про це оповідання?⁵⁴

Ще один. Ще один. Кожен сірник куривсь масним димком вже скоро після того, як торкався вологої рослинності. А один не протримався навіть до трави і фукнув на легкому вітерцю невдовзі після того, як загорівся.

Насамкінець, коли залишилося усього шість сірників, від запалив один, а потім, у відчаї, наблизив його до коробки. Паперова обкладинка зайнялася гарячим білим спалахом, і він кинув її у гніздо присмаленої, однак і досі вологої трави. На мить у верхівці цієї купи жовто-зелених бур'янів оселився вогонь, і догори здійнявся довгий, яскравий язик полум'я.

Відтак сірникова коробка пропала в отвір у траві й, упавши в бруд, погасла.

⁵² Сірники-книжечки («жилетки», «буклети», «пласкі сірники») – американський винахід, вид рекламно-сувенірного упакування сірників в обкладинку, на якій часто наносять рекламну інформацію або логотип: відомості про ресторан, готель, магазин тощо. Назва такої сірникової коробки відповідає її дизайну: найчастіше книжечка складається з двох сторінок – верхнього та нижнього клапанів; на нижньому клапані розміщується ряд відривних сірників, під яким є смужка для тертя.

⁵³ ≈ 10,7 метра.

⁵⁴ Кел Демут згадує, певно, оповідання «Багаття» («To build a fire»), написане Лондоном в 1902 році. Сюжет цієї історії обертається навколо безуспішних спроб головного героя розпалити багаття на лютomu морозі.

В хворому, загрозливому стані відчаю він кóпнув купу ногою. Це був єдиний спосіб утриматися від плачу.

Угамувавшись, він сів, заплющив очі і знову опустив чоло на коліна. Він втомився і хотів відпочити, хотів лягти на спину й дивитися, як з'являтимуться зірки. Водночас він не бажав опуститися у болото, не бажав, щоб бруд потрапив йому у волосся, або щоб болотом просякла задня частина його сорочки. На ньому і без того було вдосталь бруду. Його голі ноги були помережані внаслідок прочуханки, що йому дісталася від гострих країв трави. Він вирішив, що йому варто спробувати знову піти до дороги – перш ніж світло повністю зникне – але сил навряд чи вистачить хоча б на те, щоб просто підвестися.

Зрештою, він таки піднявся – зробити це його змусив звук автосигналізації, що долинув здалеку. Але не просто якої-небудь автосигналізації, ні. Конкретно ця спрацювала не з *віу-віу-віу*, притаманним для більшості із них; ця спрацювала, видаючи *ВИЩАННЯ-гудок, ВИЩАННЯ-гудок, ВИЩАННЯ-гудок*. На скільки він знав, тільки старі Мазди отак «вищали-сигналили» і блимали фарами у такт, коли їх намагалися зламати.

Зовсім як та, що нею вони з Беккі вирушили перетинати країну.

ВИЩАННЯ-гудок, ВИЩАННЯ-гудок, ВИЩАННЯ-гудок.

Попри втому в ногах, він підхопився. Дорога знову наблизилася (не те щоб це мало значення) і – так, він міг бачити пару миготливих фар. Побаченого було не багато, але цілком вистачало, аби зрозуміти, що відбувається. Безперечно, люди на цій ділянці шосе мали знати все про поле високої трави навпроти церкви та непрацюючого кегельбану. Вони знали, що своїх власних дітей треба тримати на безпечній стороні дороги. І коли випадковий турист чув крики про допомогу і зникав у високій траві, вирішуючи погратися в Доброго Самаритянина, місцеві навідувалися до машин і забирали усе, що вважали вартим уваги.

Вони, либонь, люблять це старе поле. І бояться його. І поклоняються йому. І...

Він спробував перервати послідовність логічних висновків, але не зміг.

І приносять йому в жертву. Здобич, що її вони знаходять в багажниках і бардачках? Лише невеличкий бонус.

Він потребував товариства Беккі. Господи, як він потребував товариства Беккі. І о Господи, як він потребував їжі. Він не міг вирішити, чого він потребував більше.

– Беккі? Беккі?

Жодної відповіді. Над головою тепер мерехтіли зорі.

Кел упав на коліна, притис руки до болотистої землі і сьорбнув із заглиблення воду. Він випив її, намагаючись відфільтрувати крізь зуби піщинки. *Якби Беккі була зі мною, ми могли б щось придумати. Я знаю, нам би вдалося. Тому що Аїк і Майк, в них однакові думки.*

Він сьорбнув ще води, цього разу забувши процідити її, а отже, проковтнув багато піску. До того ж іще щось вертке. Комаху чи, може, дрібного черв'ячка. Ну то й що? Це ж був білок, чи не так?

– Мені ніколи її не знайти, – вимовив Кел, втупившись поглядом на потемнілу траву, що гойдалася перед ним. – Тому що ти мені не дозволиш, адже так? Ти розділяєш люблячих людей, я правий? Таке твоє Завдання Номер Один, правда ж? Ми просто кружлятимемо і кружлятимемо довкола, гукаючи один одного, аж доки остаточно утратимо розум.

Залишався той виняток, що Беккі *притинила* гукати. Як і Дивакувата Матуса, Беккі зник...

– Цього не повинно було трапитись, – сказав дитячий чистий голос.

Кел різко повернув голову. Поряд стояв хлопчик в забризканому болотом одязі. Він мав виснажене й брудне обличчя. В одній руці він тримав за жовту лапку мертву ворону.

– Тобін? – прошепотів Кел.

– Це я. – Хлопчик підняв ворону до рота і зарився обличчям в пташине черево. Затріскотіло пір'я. Ворона закивала мертвою головою, ніби промовляючи: *Правильно робиш, вгризайся глибше, скуштуй нарешті мого м'яся.*

За інших обставин Кел міг би сказати, що він занадто втопився, щоб підвестися після останнього стрибка, втім страх диктує власні правила, і він підхопився знову без зайвих слів. Він висмикнув з брудних рук хлопчика ворону, так і не розгледівши до пуття нутрощів, що вивалилися з її дірявого черева. Але таки помітив перо, що прилипло в кутику хлопчикова рота. Він добре його бачив навіть у сутінках, що настали довкола.

– Не можна це їсти! *Господи*, малий! Ти що, здурів?

– Не здурів, Капітане Келе, просто зголоднів. Та й ворони непогані. Фредді я взагалі ніколи не зміг би з'їсти. Я любив його, бачиш. Тато з'їв трохи, але я не наважився. Звичайно, тоді я ще не торкнувся каменя. Коли торкаєшся каменя – немов, обіймаєш його – ти можеш бачити. Дізнаєшся більше. Хоча стаєш голоднішим. І як каже мій тато, чоловік – це м'ясо, а чоловік повинен щось їсти⁵⁵. Після того, як ми ходили до каменя, ми розділилися, але він сказав, що ми зможемо знайти один одного знову в будь-який час, коли схочемо.

Кел перепинив малюка, повертаючись у розмові назад.

– Фредді?

– Він був наш «золотистий». Чудово ловив фризбі. Так само, як той пес на ТБ. Тут легше знайти когось, коли цей хтось мертвий. Поле не переміщує мертвих довкола. – Його очі блищали у сутінках, і він спостерігав за покаліченим вороном, котрого й досі тримав Кел. – Гадаю, більшість птахів тримається подалі від трави. Я думаю, вони знають, і діляться цим між собою. Але дехто не слухає. Припускаю, що *ворони* нехтують цим найбільше, тому що мертвих ворон тут є вдосталь. Прогоулайся довкруги якийсь час, і ти знайдеш їх.

Кел сказав:

– Тобіне, ти навмисне заманив нас сюди? Скажи мені. Я не гніватимуся. Твій батько змусив тебе зробити це, я впевнений.

– Ми почули, що хтось кричить. Дівчинка. Вона повідомила, що загубилася. Ось як ми сюди потрапили. Ось як це *працює*. – Він зробив паузу. – Я певен, мій тато убив твою сестру.

– Звідки ти знаєш, що вона моя сестра?

– Камінь, – просто сказав він. – Камінь вчить тебе чути траву, а висока трава знає все.

– У такому разі ти маєш знати, мертва вона чи ні.

– Я міг би дізнатися для тебе, – сказав Тобін. – Ні. Я можу вчинити навіть краще. Я можу показати тобі. Хочеш піти подивитися? Хочеш упевнитися щодо сестри? Ходімо. Йди слідом за мною.

Не дочекавшись відповіді, малюк повернувся і пішов у траву. Кел покинув мертво ворону і квапливо пішов позаду, не бажаючи втрачати його з поля зору ані на мить. Якщо він втратить його, він може блукати вічно, не знаходячи його знову. *Я не гніватимуся*, сказав він Тобінові, але він *гнівався*. *Неабияк* гнівався. Не настільки, щоб убити дитину, звісно ж, ні (*ймовірно*, звісно ж, ні), але в будь-якому разі він не збирався дозволити малому козликові-зраднику⁵⁶ зникнути з його прицілу.

⁵⁵ Імовірно, тато Тобіна переінакшив на свій лад фразу з фільму в жанрі комедійних жахів «Пекельний Мотель» («Motel Hell»), 1980 року. Основне гасло фільму звучить так: *«М'ясо – це м'ясо, а чоловік повинен щось їсти»*.

⁵⁶ *Козел-зрадник* (з англ. «Judas-goat») – термін, яким скотарі називають цапа, спеціально навченого заводити своє поголів'я в потрібне місце: наприклад, до загонів, на кузов вантажівки тощо. Але найчастіше – на забій. Оскільки натренований цап явище рідкісне, його, на відміну від решти, не забивають; звідси й назва. У наш час козлів-зрадників практично не використовують, але їх усе ще можна знайти на різних дрібних бойнях в деяких частинах світу.

Але все ж дозволив, тому що над травою зійшов місяць, роздутий і помаранчевий. *Наче вагітний*, подумав він, а коли озирнувся, Тобін вже зник. Примусивши утомлені ноги бігти, він проштовхувався через траву, а легені наповнив повітрям для вигуку. І тоді у траві утворився вільний простір, де не треба було більше проштовхуватися. Він опинився на галявині – справжній галявині, а не просто на прибитій додолу траві. Посередині цієї галявини стирчав із землі величезний чорний камінь. Він мав розміри вантажного пікапа, і його зусібіч прикрашали зображення крихітних танцюючих чоловіків, фігури яких утворювалися переважно з простих ліній. Лінії були білими, і здавалося, що малюнки гойдаються, як на поверхні води. Здавалося, що вони *рухаються*.

Тобін стояв біля каменя, відтак наблизив до нього руку і доторкнувся. Він здригнувся – не від страху, подумав Кел, а від задоволення.

– Хлопчик почувається добре. Давай, Капітане Келе. Спробуй. – Він поманив його кивком голови.

Кел рушив до каменя.

• • •

Автомобільна сигналізація працювала іще якийсь час, а потім змовкла. Звук потрапляв до вух Беккі, але мозок на нього жодним чином не реагував. Вона повзла. Вона робила це не замислюючись. Щоразу, коли у неї виникав новий спазм, вона зупинялася і впиралася лобом в болото, а поперек підіймала угору, мов той правовірний, що навколішки прославляє Аллаха. Коли спазми миналися, вона потроху повзла далі. Вимащене болотом волосся поприлипало їй до обличчя. Її ноги були мокрими від усього того, що витекло з неї. Вона відчувала, що з неї струменить якась рідина, але думала про це не більше, аніж про автосигналізацію. Повзучи, вона облизувала воду з трави, повертаючи голову з боку в бік і висовуючи язика, мов змія, *снуп-снуп*. Вона робила це не замислюючись.

Зійшов місяць, велетенський і помаранчевий. Вона повернула голову, щоб подивитися на нього, і коли вона це зробила, її схопила найгірша до того часу судома. І ця судома ніяк не проходила. Вона перекинулася на спину і стягнула з себе шорти та трусики. І те й інше наскрізь промокло від чогось темного. Нарешті в її голові сформувався чітка й послідовна думка, що була мов грім серед ясного неба: *Дитина!*

Вона лежала на спині у траві із закривавленою білизнаю навколо щиколоток, з розведеними коліньми і руками на власній промежині. Крізь її пальці вихлюпувалася схожа на соплі рідина. Потім тілом пройшов черговий паралізуючий спазм, і вона відчула щось округле й тверде. Голівка. Її вигин з дивовижною точністю відповідав формі рук. Це була Жюстін (якщо дівчинка) або Бреді (якщо хлопчик). Вона збрехала їм усім про те, що не має певності; вона з першого дня знала, що виховуватиме немовля.

Вона спробувала закричати, але нічого не вийшло; вирвався лише тихий – *xxxxhaaaaxxx* – шепіт. Місяць пильнував за нею, наче налите кров'ю око дракона. Вона тужилася так сильно, як тільки могла, її живіт зробивсь твердим мов дошка, а зад уперся в брудну землю. Щось розірвалося. Щось *вислизнуло*. Щось потрапило їй у руки. Нараз вона вся спорожніла, так спорожніла, – але принаймні її руки були повні.

У червоно-помаранчевому місячному сяйві вона підняла дитину, що вийшла з неї, й подумала: *Все в порядку, жінки у всьому світі народжують в полях*.

Це була Жюстін.

– Гей, дівчинко, – прохрипіла вона. – У-ух, ти така крихітна.

І така тиха.

• • •

З близької відстані можна було легко зрозуміти, що камінь не із Канзасу. Він мав чорну скляну поверхню, властиву вулканічній породі. Місячне сяйво розливалось райдужним блиском на його кутастій поверхні, виграючи відтінками нефриту й перламутру.

Чоловіки і жінки з ліній трималися за руки і танцювали серед вигнутих хвиль трави.

З відстані восьми кроків здавалося, що вони пропливають просто над самою поверхнею цієї велетенської брили імовірно-не-вулканічного-скла.

З *шести* кроків здавалося, що вони зависли в підвішеному стані саме *над* чорною глянцевою поверхнею – як об'єкти, утворені світловими променями – як голограми. Неможливо було тримати їх у фокусі. Неможливо було відвести погляд.

З чотирьох кроків до каменя він міг вже *чути* його. Камінь стримано гудів – ніби вольфрамова нитка під напругою в лампі. Він не відчував цього – він не знав – однак лівий бік його обличчя почав червоніти, мов від сонячного опіку. Він не відчував тепло взагалі.

Забирайся геть від нього, подумав він, але виявив, що відступати назад надзвичайно важко. Його ноги, здавалося, більше не в змозі були рухатися в зворотному напрямі.

– Я гадав, ти збирався привести мене до Беккі.

– Я казав, що ми збираємося перевірити, чи з нею все гаразд. Ми й перевіряємо. Ми перевіримо це за допомогою каменя.

– Мене не хвилює твій чортів... Мені просто потрібна Беккі.

– Якщо ти торкнешся каменя, то припиниш бути загубленим, – сказав Тобін. – Ти ніколи не станеш загубленим знову. Ти спокутуєшся. Хіба це не здорово? – Він неухважно прибрав чорне перо, яке прилипло в кутику його рота.

– Ні, – сказав Кел. – Не думаю, що це здорово. Я вважав би за краще залишатись загубленим. – Можливо, це був усього-на-всього витвір його уяви, але гудіння, здавалось, ставало дедалі дужчим.

– Жоден не волів би залишатись загубленим, – дружньо сказав хлопчик. – Беккі не хоче бути загубленою. У неї стався викидень. Якщо тобі не вдасться її знайти, гадаю, вона може померти.

– Ти брешеш, – сказав він без будь-якого осуду.

І в той же час поволі наблизився, можливо, іще на півкроку. М'яке, захоплююче світло почало наростати в центрі каменя, позаду тих плаваючих невігядливих фігур... так, ніби вольфрамова нитка, гудіння якої він чув, була вмонтована під поверхнею брили на глибині близько двох футів⁵⁷, і хтось повільно підкручував її вгору.

– Не брешу, – сказав хлопчик. – Придивись ближче, і ти зможеш її побачити.

В глибині задимленого кварцового нутра каменя він побачив невиразний обрис людського обличчя. Спершу він подумав, що дивиться на власне відображення. Однак, попри наявну схожість, це був не він. Це була Беккі; її губи розтягнулися в схожій на собачий вишкір гримасі болю. Одна сторона її обличчя була вимазана згустками бруду. На шії напружились сухожилля.

– Беккі? – сказав він так, ніби вона могла його почути.

Він зробив ще один крок уперед – не міг нічого з собою вдіяти – і нахилився, щоб придивитись. Його долоні були підняті перед ним в свого роду *не-йди-далі* жесті, але він не відчував, як вони почали покриватися пухирями під впливом того, що випромінював камінь.

Ні, занадто близько, подумав він і спробував кинутися назад, але не зміг відштовхнутися. Натомість його підбори ковзнули так, наче він стояв на вершині насипу

⁵⁷ ≈ 60 см.

із м'якої землі, що раптом осунулася під ним. Однак земля була рівною; він ковзнув уперед, тому що *брила* володіла ним, вона мала власне тяжіння, і вона притягувала його, як магніт притягує шматочок заліза.

У глибині недосяжного, зубчастого кришталевого ядра великого каменя Беккі відкрила очі і, здавалося, дивилася на нього з подивом і жахом.

Гул набирав обертів у його голові.

Разом з ним набирав сили вітер. Трава металася з боку в бік у нестямі.

В останню мить він усвідомив, що його плоть горіла, а шкіра варилася в неприродному кліматі, утвореному безпосередньо довкола каменя. Торкаючись каменю, він знав – це буде все одно, що покласти долоні на розпечену сковорідку, – і почав кричати...

...відтак зупинився, нараз стиснувши горло і притлумивши в ньому крик.

Брила взагалі не була гаряча. Вона була прохолодна. Вона була благословенно прохолодна, і він приклав до неї обличчя – воістину втомлений мандрівник, який нарешті прибув до місця призначення і отримав омріяний відпочинок.

• • •

Коли Беккі підняла голову, сонце або сходило, або вже заходило, а її живіт болів так, ніби вона видужувала після тижневого кишкового грипу⁵⁸. Вона витерла піт з обличчя тильною стороною руки, піднялася на ноги і вийшла з трави, відразу ж попрямувавши до машини. Вона відчула полегшення, коли виявила, що ключі досі висять в замку запалювання. Беккі поволі виїхала зі стоянки і попрямувала дорогою вгору, ведучи в неквапливому темпі.

Спершу вона не знала, куди їде. Важко було роздумувати про щось інше, крім болю, що накочувався хвилями у черевній порожнині. Іноді біль проявлявся у вигляді притупленої пульсації, ниття перевтомлених м'язів; в решті випадків посилювався без попередження у гострий, якоюсь мірою водянистий біль, що наскрізь пронизував нутроші і обпалював їй промежину. Її обличчя пашіло немов у гарячці, і навіть їзда з опущеними вікнами не охолоджувала її.

Тепер наближався вечір, і вмираючий день пахнув свіжоскошеними газонами та барбекю, що смажилося на задніх дворах, і дівчата приготувалися іти на побачення або бейсбол під ліхтарями. Сонце роздулося краплею крові на горизонті, і вона котилася вулицями Дарему, штат Нью-Гемпшир, в тьмяній червоній заграві. Вона пропливла повз Парк Стрехемського Пагорбу, де бігала зі своєю трековою командою, коли навчалась в середній школі. Увійшла в поворот довкола бейсбольного поля. Дзенькнула алюмінієва бита. Галасували хлопчики. Темна постать рвонулася до першої бази з опущеною головою.

Беккі вела авто відволікшись від усього іншого і наспівувала сама до себе один зі своїх лімериків, тільки наполовину розуміючи, що вона дійсно співає. Вона пошепки наспівувала найстаріший з тих, які мала змогу знайти, коли досліджувала власні папери – лімерик, що був написаний задовго до того, як цей формат скотився до потворних рифів⁵⁹ на тему пизди, хоча він вже й намірився рухатися в даному напрямі:

«Сховалася дівчина у високій траві, – тихо наспівувала вона. –

І влаштувала там засідку на парубків.

⁵⁸ *Кишковий грип* (катар шлунку) – народна назва гастроентериту, тобто кишкового запалення з колікоподібними болями внизу живота, криваво-слизовим проносом, блювотою та високою температурою.

⁵⁹ *Риффи* – термін, що ним музиканти пояснюють періодично повторювану коротку мелодійну фразу.

*Як леви нападають на газелей малих,
так вона напала голодна на них,
і кожен наступний – все кращих смаків».*

Дівчинка, подумала вона майже випадково. *Моя дівчинка*. Відтак до неї дійшло, що вона робить: вона вирушила на пошуки своєї дівчинки, котру мала няньчити, і, о Ісусе, що за бісовий блядський безлад – дитина втекла від неї, і треба було знайти її, перш ніж батьки повернуться додому, і надворі швидко темніло, і вона не могла навіть згадати ім'я малої гівнючки.

Вона з усіх сил намагалася згадати, як таке могло трапитися. Для неї в ту мить на місці недавнього минулого утворилася прогалина, що зводила її з розуму. Невдовзі вона згадала. Дівчинка захотіла покататися на гойдалці на задньому дворі, і Беккі сказала *Гаразд, давай*, навряд чи звернувши на неї хоч якусь увагу. В той час вона саме розмовляла по телефону, обмінюючись репліками з Тревісом Маккіном. Вони сварилися. Беккі навіть не почула, як ззаду закрились, ляснувши, москітні двері.

що я повинен сказати моїй мамі, заявив Тревіс, я навіть на знаю, чи хочу залишитися в коледжі, а про бажання створити сім'ю – і взагалі мовчу. І ще такий ось перл: якщо ми одружимося, я муситиму сказати Я ЗГОДЕН і твоєму братуневі також? він завжди коло тебе – сидить на твоєму ліжку і читає журнал про скейтбординг; я здивований, що він не сидів там і не спостерігав за тобою в ніч, коли ти завагітніла від мене. Якщо хочеш сім'ю, тобі слід створити її із ним

Вона видала короткий низький крик гортанню і шпурнула телефон в перестінок, залишаючи вм'ятину в штукатурці – сподівалася, батьки повернуться п'яні і не помітять. (Хто були батьки, до речі? Чий це був будинок?). Бек побрела до венеціанського вікна, що виходило на задній двір, прибираючи коси з обличчя та намагаючись відновити в собі рівновагу – і побачила порожню гойдалку, що злегка хиталася на вітерцю, тихо поскрипуючи ланцюгами. Хвіртка заднього двору була відчинена до дороги.

Вона вийшла у вечір, що пахнув жасмином, і погукала. Вона гукала на дорозі. Вона гукала на подвір'ї. Вона гукала, аж доки розболівся живіт. Вона стояла посеред порожньої дороги і, приклавши руки до рота, кричала: «Гей, крихітко, гей!». Вона пройшла донизу кварталу і потрапила у траву, де, проштовхуючись крізь високий бур'ян, провела, як їй здавалося, декілька днів у пошуках норовливої дитини, своєї утраченої відповідальності. Коли вона вибралася нарешті, на неї чекав автомобіль, і вона скористалася ним. І ось тепер їхала куди очі бачать: доведена до розпачу, вона пильно простежувала тротуари, а всередині неї наростала тваринна паніка. Вона втратила свою дівчинку. Її дівчинка втекла від неї – норовлива дитина, утрачена відповідальність – і хто знає, що могло відбутися з нею згодом або що відбувалося з нею вже зараз. Від незнання у неї розболівся живіт. Від незнання *кепсько* розболівся живіт.

Справжня буря з пташок пронеслася у пільмі над дорогою.

Її горло пересохло. Вона насилу витримувала скажену спрагу.

Біль розтинав її: входив у неї і виходив, наче коханець.

Коли вона проїжджала повз бейсбольне поле удруге, усі гравці вже розійшлись по домівках. *Гра, як то кажуть, закінчилася на користь темряви*, подумала вона, і від такого формулювання думок у неї руки вкритися сиротами та побігли по шкірі мурашки. І якраз тоді вона почула дитячий крик.

– БЕККІ! – прокричала дівчинка. – ЧАС ЇСТИ! – Так, ніби це загубилася саме Беккі. – ЧАС ПТИ ЇСТИ!

– ЩО ТИ РОБИШ, ДІВЧИНКО? – прокричала Беккі у відповідь, з'їжджаючи на узбіччя. – ЙДИ СЮДИ! ЗАРАЗ ЖЕ ЙДИ СЮДИ!

– ТОБІ ДОВЕДЕТЬСЯ МЕНЕ *ЗНАЙТИИИИ!* – крикнула дівчинка млосним від захвату голосом. – *ІДИ НА МІЙ ГОЛОС!*

Крики, здавалося, долинали з іншого кінця поля, де росла висока трава. Хіба вона вже не дивилася там? Хіба вона не витолочила всю траву від початку і до кінця, намагаючись її знайти? Хіба вона не загубилася була ненадовго в траві сама?

– *ЖИВ-БУВ СТАРИЙ ФЕРМЕР, ОТ ТОБІ НА!* – прокричала дівчинка.

Беккі попростувала оранкою. Вона зробила два кроки і враз зойкнула після відчуття, ніби щось розірвалось у її утробі.

– *ЯКИЙ ПРОКОВТНУВ ПОВНУ ТОРБУ ЗЕРНА!* – проспівала дівчинка голосом, що бринів від насилу стримуваного реготу.

Беккі зупинилася, щоб перевести подих від болю, і коли найгірше минулося, вона зробила ще один обережний крок. Відразу ж повернувся біль – ще гірший, ніж був до того. Вона мала таке відчуття, ніби хтось кроїв ножицями її внутрішні органи, неначе кишечник був туго розтягнутим простирадлом, яке почало розриватися посередині і повздовж.

– *ВЕЛИКІ ЖМУТИ ТРАВИ-КОВИЛИ,* – йодлем проспівала дівчинка. – *У ФЕРМЕРА З ДУПИ РОСТИ ПОЧАЛИ!*

Беккі знову хлипнула, зробила третій хиткий крок і наразі майже дісталася другої бази неподалік високої трави, – а відтак ще один напад болю пройшов нею наскрізь, і вона звалилася на коліна.

– *І СТАРИМ ЙОГО ЯЙЦЯМ НАСТАЛА ХАНА!*⁶⁰ – проверещала дівчинка, захлинаючись від сміху.

Беккі охопила обвислий, спорожнілий бурдюк власного живота і, закривши очі та опустивши голову, чекала полегшення; і коли відчула себе трішечки краще, відкрила очі...

• • •

І в блідому світланковому світлі побачила Кела, який дивився на неї зверху. Він мав виразний і сповнений завзяття погляд.

– Намагайся не рухатися, – сказав він. – Це ненадовго. Просто відпочивай. Я тут.

Голий вище пояса, він стояв біля неї на колінах. Його худі груди були дуже бліді в сизій напівтемряві. Його обличчя попеклося на сонці – вкрай сильно, позаяк прямо на кінчику носа виднівся пухир, – але загалом він здавався відпочилим і мав добрий вигляд. Ні, більше того: він був сповнений життєвих сил та енергії як та грайлива білка.

– Дитина, – намагалася сказати вона, однак вийшло саме лиш шкарубке скрипіння – такий звук, ніби хтось намагається відчинити іржавий замок іржавим знаряддям.

– Ти хочеш пити? Упевнений, що хочеш. Ось. Візьми це. Поклади його до рота. – Кел просунув їй до рота вологий, холодний кінчик тканини на його футболці. Він намочив футболку у воді й скрутив її, немов ганчірку.

Вона з жадобою всмокталася в тканину – так припадає до груді голодне немовля.

– Все, – мовив він. – Поки що досить. Інакше тобі стане зле. – Відтак забрав у неї вологу бавовняну тканину. Залишившись без неї, вона стала хапати ротом кисень як та рибина у відрі.

– Дитина, – прошепотіла вона.

Кел посміхнувся їй своєю найкращою, найкумеднішою посмішкою.

– Хіба вона не *чудова*? Вона у мене. Ідеальна. Тільки-но з печі, й зажарилась як треба!

⁶⁰ Іще один популярний в американців жартівливий лімерик.

Він потягнувся вбік і підійняв угору згорток із чужої футболки. Вона побачила трохи кирпатий синюватий носик, що визирав із савану. Ні, – не з савану. Савани для мерців. Це були пелюшки. Вона народила дитя тут, у високій траві, і для цього їй не був потрібен навіть притулок у яслах⁶¹.

Кел, як завжди, говорив так, ніби мав прямий доступ до її власних думок.

– Ну хіба ти не маленька Діва Марія? Цікаво, коли ж з'являться Волхви?! І я хотів би знати, які дари вони приготували для нас?!

Веснянкуватий, засмаглий хлопчик вийшов позаду Кела. Він теж був із голим торсом. Імовірно, це в його футболку була замотана дитина. Він нахилився, спираючись руками на коліна, щоб подивитись на сповите немовля.

– Хіба вона не чудова? – запитав Кел, показуючи її хлопчикові.

– Вона дивовижна, Капітане Келе, – сказав хлопчик.

Беккі закрила очі.

• • •

Вона їхала в сутінках, скло було опущене, і легкий вітерець здмухував коси з її обличчя. Висока трава обрамляла з обох боків дорогу, що простягалася попереду аж доки сягав зір. Вона їхатиме ось так решту свого життя.

– *Сховалася дівчина у високій траві, – наспівувала вона сама до себе. – І влаштувала там засідку на парубків.*

Трава шелестіла і черкалася неба.

• • •

Згодом, уранці, вона відкрила очі на кілька хвилин.

Її брат, увесь у грязюці, тримав ногу ляльки в одній руці. Він витріщився на Беккі з веселою, дурнуватою чарівністю, в той час як сам жував ногу. Нога ляльки була як жива, округла і повненька, хіба що трохи замала, і ще якогось чудного блідо-синього кольору, майже як у мерзлого молока. *Келе, не можна їсти пластмасу*, хотіла сказати вона, але на те, щоб промовити щось уголос, просто не вистачало сил.

Хлопчик сидів у нього за спиною, обернений у профіль, і злизував щось зі своїх долонь. Щось схоже на полуничне желе.

У повітрі чувся різкий запах, подібний до аромату тільки-но відкритих рибних консервів. Від цього запаху у неї забурчав живіт. Але Беккі була заслабкою, щоб сісти, заслабкою, щоб сказати що-небудь; і коли вона опустила голову додолу і закрила очі, то відразу ж поринула в сон.

• • •

Цього разу не було жодних сновидінь.

• • •

Десь загавкав собака: *руф-руф*. Почав стукати молоток – один лункий удар за іншим, – приводячи Беккі до тями.

⁶¹ Беккі порівнює свої пологи з біблійським описом пологів Діви Марії.

У неї пересохли й потріскались губи, і її знову мучила спрага. Спрага *та* голод. Вона почувалася так, наче отримала кількадесят ударів ногою в живіт.

– Келе, прошепотіла вона. – Келе.

– Тобі треба поїсти, – сказав він і поклав смужку чогось холодного та солоного їй до рота. На його пальцях була кров.

Якби вона хоч трохи наблизилася до того стану, в якому змогла б розмірковувати належним чином, то можливо, заціпила б зуби, надійно закривши шлях до власного рота. Але цей солоно-солодкий клопоть чогось невідомого мав справді приємний смак і текстурою нагадував жирні сардини. Він навіть пахнув трохи схоже на сардини. Вона всмокталася в нього так само, як всмоктувалася у вологий скрутень Келової футболки.

Поки Кел гикав, вона просмоктала смужку невідомо чого у роті, втягнула її в себе ніби спагеті і проковтнула. Опісля zostався недобрый, гірко-кислий присмак; втім, навіть це якимось чином було смачно. Відчувалося щось подібне до врівноваженого смакового контрасту між випитою «Маргаритою» та злизаною дрібкою солі з обідка бокалу⁶². Гикавка Кела звучала майже як хлипання від сміху.

– Дай їй іще шматочок, – сказав хлопчик, перехилившись через Келове плече.

Кел дав їй ще шматочок.

– Ням-ням. Страшне чудовисько вже скоро добереться до малечі.

Вона ковтнула й знов закрила очі.

• • •

Коли вона наступного разу прокинулася, то виявила, що знаходиться в Кела на плечі та переміщується. Її голова погойдувалася, а живіт здіймався з кожним кроком.

Вона прошепотіла:

– Ми їли?

– Так.

– *Що* ми їли?

– Щось пречудове. Пре-малесенько-чудове.

– *Келе, що ми їли?*

Він не відповів, лишень відгорнув осторонь траву, забризкану темно-бордовими краплями, і перейшов на галявину. У центрі розташовувався величезний чорний камінь. Поруч нього стояв малюк.

Ось ти де, подумки промовила вона. *А я ганялася за тобою по всій окрузі.*

Тільки що не за каменем. Не вийде ганятися за каменем. За дівчинкою.

Дівчинка. *Моя* дівчинка. *Моя* відповідь...

– *ЩО МИ ЇЛИ?* – Вона почала гамселити його, але її кулаки були слабкими-слабкими. – *О ГОСПОДИ! О ІСУСЕ!*

Він опустил її і поглянув на неї – спершу здивовано, а потім з утіхою.

– А ти сама як гадаєш, що ми з'їли? – Він подивився на хлопчика, який посміхався і хитав головою так, як це роблять люди у тих випадках, коли хтось в їхній присутності припускається грубої і смішної помилки. – Бек... серденько... ми з'їли трохи *трави*, тільки й того. Трави, і зерна, і все таке. Корови роблять так увесь час.

– Жив-був старий фермер, от тобі на, – проспівав хлопчик і прикрив рота руками, щоб заглушити хихикання. Його пальці були червоними. – Особливу з'їв страву, й не його в тім вина.

– Я тобі не вірю, – сказала Беккі, але її голос прозвучав ледь чутно. Вона дивилася на камінь. Звідусіль на його поверхні були висічені фігурки танцюючих людей. І справді,

⁶² Коктейль «Маргарита» – коктейль із суміші текіли, лікеру й соку лайму, в пропорціях близько 7:4:3; подається в келиху, вінця якого притрушені сіллю.

в цьому передсвітланковому світлі здавалося, що вони *дійсно* танцюють. Рухаються довкола по висхідній спіралі, наче смуги на перукарському стовпі⁶³.

– Дійсно, Бек. З дитиною все... все *гарзд*. Вона не постраждала. Я вже попіклувався про неї – як справжній дядько. Торкнися каменя, і ти побачиш. Ти зрозумієш. Торкнися каменя, і ти...

Він поглянув на хлопчика.

– *Спокутуєшся!* – вигукнув Тобін, і вони удвох розсміялися.

Айк і Майк, подумала Беккі. *В них однаковий сміх.*

Вона підійшла до каменя... випростала руку вперед... потім повернула її в попереднє положення. Те, що вона з'їла, смакувало не так, як трава. Воно смакувало як сардини. Як останній солодко-солоно-гіркий ковток «Маргарити». І як...

Як я. Як облизаний під моєю власною пахвою ніт. Чи... Чи...

Вона почала верещати. Спробувала повернутись назад, однак Кел спіймав її за одну руку, а Тобін за іншу. Вона повинна була зуміти випрочатися принаймні від дитини, але наразі все ще залишалася занадто слабкою. Та й камінь. Він притягував її до себе також.

– Торкнись його, – прошепотів Кел. – Ти перестанеш сумувати. Ти побачиш, що дитина в порядку. Маленька Жюстін. Вона навіть у кращому стані, аніж просто в порядку. Вона *у природі*. Беккі... вона *струмує*.

– Атож, – сказав Тобін. – Торкнися каменя. Ти побачиш. Ти більше тут не загубишся. Тоді ти зрозумієш траву. Ти станеш *частиною* трави. Такою ж її частиною, як і Жюстін.

Вони підвели її до каменя. Той енергійно гудів. Задоволено. Із середини виходило надзвичайно дивовижне світіння. На зовнішньому боці каменя танцювали з піднятими догори руками-паличками крихітні, зображені в невигадливих лініях чоловіки та жінки. Чулася музика. Вона подумала: *Всяке тіло – трава*⁶⁴.

Беккі Демут обійняла камінь.

• • •

Їх було семеро в старенькому автокемпері⁶⁵, котрий тримався купи на клейкому мокротинні від плювків, на перетяжці з дроту, та ще, можливо, завдяки смолі всієї шмалі, що була викурена всередині його іржавих стін. На одному боці, серед хаосу з червоно-помаранчевої психоделії було видрукувано слово ДАЛІ, на честь шкільного автобусу

⁶³ *Перукарський стовп* (англ. – «barber's pole») – невеликий стовп, жердина або палиця, розфарбована у білі-червоні-білі-сині смуги, що обертаються на стовпі по висхідній спіралі – тобто, поступово, роблячи коло, піднімаються догори. Зокрема в США на початку ХХ століття перукарі використовували його як розпізнавальний знак для місця надання власних послуг: розміщували такий стовп біля приміщень, де знаходилися їхні перукарні, щоб потенційним клієнтам легше було зорієнтуватись. Щось на зразок цього відбувалося і в Імперській Росії, коли вулицями міст блукали цирюльники: тільки за розпізнавальний знак їм слугував перекинтий через спину стілець. Перукарі в США – прихильники старих ідей – і досі вивішують біля власних салонів смугасті кольорові жердини або ж виставляють розпізнавальні стовпи, які крутяться і привертають увагу людей. Схожу смугасту символіку використовують для полегшення процесу упізнання також і борделі в різних Азійських країнах. Нам краще відомі такі похідні від «перукарського стовпа», як оптична ілюзія у вигляді дзиги зі спіралі, американські цукерки, фарбування маяків тощо.

⁶⁴ «*Всяке тіло – трава*» – вислів з Біблії, зустрічається там щонайменше двічі. В Старому Заповіті, в Книзі пророка Ісаї це розділ 40, вірші 6 та 7: «**Всяке тіло – трава**, всяка ж слава – як цвіт польовий: трава засихає, а квітка зів'яне, як подих Господній повіє на неї!..». В Новому Заповіті – в Першому соборному посланні св. апостола Петра, розділ 1, вірші 24 та 25: «**Бо кожне тіло – немов та трава**, і всяка слава людини – як цвіт трав'яний: засохне трава – то й цвіт опадє, а Слово Господнє повіє пробує!»). Кого саме зараз цитує Беккі Демут, важко сказати, але цитата точно біблійська.

⁶⁵ *Автокемпер* (англ. – RV) – «Будинок на колесах», тобто автомобіль, обладнаний усім необхідним для комфортного проживання в подорожах.

Інтернешнл Гарвестер, випущеного 1939 року, на якому Веселі Витівники Кена Кізі відвідали Вудсток влітку 1969 року⁶⁶. У ті часи усі вони, окрім двох найстаріших з цих новоявлених хіпі, ще тільки мали коли-небудь народитись.

Якраз нещодавно Витівники двадцять першого століття побували в місті Кевкер, віддаючи належне Найбільшому у Світі Мотузяному Моткові. Після від'їзду вони встигли скурити мега-безліч шмалі, і всі тепер були голодні.

Саме Твіста⁶⁷, наймолодший із них, помітив Чорну Гору Спасителя, з її білим шпилем, що підносився у височінь, і ого-якою-комфортабельною автостоянкою.

– Церковний пікнік! – вигукнув він зі свого сидіння поруч Крутого Та', що кермував автомобілем. Твіста став стрибати вгору-вниз, брязкаючи пряжками на нагруднику його комбінезона. – Церковний пікнік! Церковний пікнік!

Решта підхопили цей вигук. Та' подивився на Ма' в дзеркалі заднього виду. Коли вона знизала плечима і кивнула, він скерував ДАЛІ на стоянку і припаркувався поруч запиленої Мазди з Нью-Гемпширськими номерними знаками.

Витівники (всі одягнені у сувенірні футболки Мотузяного Мотка і всі пропахлі ганджею) висипали з фургону. Та' і Ма', як найстарші, були капітан та перший помічник капітана на славетному кораблі *ДАЛІ*, а решта п'ятеро – Мері-Кет, Джипстер⁶⁸, Елеонор Рігбі⁶⁹, Чарівник Френкі і Твіста – були раді старатися виконувати накази зверстати наверх барбекю, холодильник для м'яса, і – звичайно ж – пиво. Джипстер з Чарівником щойно налаштували гриль, коли вперше почувся слабкий голос.

– Допоможіть! *Допоможіть!* Хто-небудь, допоможіть мені!

– Голос, здається, належить дівчині, – сказала Елеонор.

– *Допоможіть! Будь-ласка, хто-небудь! Я загубилася!*

– Це не дівчина, – сказав Твіста. – Це малюк.

– Далеченько, – мовила Мері-Кет. Вона катастрофічно обдовбалася, тому це було все, що вона могла додуматися сказати.

Та' поглянув на Ма'. Ма' поглянула на Та'. Нині вони розміняли шостий десяток і прожили разом довгий час – достатньо довгий, щоб розвинути подружні телепатичні здібності.

– Малюк забрів у траву, – сказала Крута Ма'.

– Мама почула, як він гукає, й пішла за ним, – сказав Крутий Та'.

⁶⁶ Кен Кізі (17.09.1935-10.11.2001) – американський письменник, один з родоначальників руху хіпі. *Веселі Витівники* (англ. – Merry Pranksters) або Приколісти – назва неформальної субкультурної комуні, що існувала в період 1960-70 рр. в США. Комуні, на чолі зі згаданим Кеном Кізі, істотно вплинула на популяризацію ЛСД і спровокувала психоделічну (так звану *кислотну*) революцію. *Інтернешнл Гарвестер* (англ. – International Harvester) – американський виробник с/г техніки і вантажівок різного типу. Один з автобусів компанії International Harvester 1939 року випуску став «візитною карткою» і ключовим символом згаданих вище «Веселих Витівників». Він використовувався для пересування членів комуні по США, мав власну назву, яку українською можна відобразити приблизно як «*ДАЛІ*» (саме з буквою «І» у кінці, тому що і англійською назва його містила помилку у слові FURTHER, в той час як слово «далі» правильно перекладається як FURTHER), і був розфарбований особливим барвистим графіті. Кінг-батько і Кінг-син у власній повісті назвали автобус FURTHER, без помилок у даному слові, отож і переклад маємо відповідний. *Вудсток* – (Woodstock Music and Art Festival, *Фестиваль музики й мистецтва у Вудстоці*) – музичний фестиваль, що відбувся 15-17 серпня 1969 року в Бетелі, штат Нью-Йорк, і зібрав близько 500 000 осіб, переважно хіпі. Молоді люди на фестивалі вільно курили марихуану, отож листок коноплі став одним із неофіційних символів Вудстока. Гаслом фестивалю були слова: Peace, Love and Happiness («Мир, любов і щастя»).

⁶⁷ Аналогічний псевдонімом *Твіста* (англ. – Twista) має популярний в США чорношкірий репер з Іллінойсу. Очевидно, вибір ім'я (або ж прізвиська) героя повісті якимось пов'язаний з цим виконавцем.

⁶⁸ «*Джипстер*» (англ. – «Jeepster») – саме таку назву має відома хіпова пісня «Т.Рех» – англійського рок-гурту, заснованого 1967 року. Не виключено, що і тут вибір ім'я героя повісті був зроблений авторами не випадково. До того ж, як відомо, батьки-хіпі часто називали своїх дітей іменами, так чи інакше пов'язаними з власним стилем життя.

⁶⁹ *Елеонор Рігбі* (англ. – «Eleanor Rigby») – назва пісні Бітлів з альбому 1966 року. Гадаю, додаткові коментарі тут зайві.

– Мабуть, занадто низька, щоб побачити зворотній шлях до дороги, – продовжила Ма'. – І тепер...

– ...вони обоє загубились, – закінчив Та'.

– Блядь, це хуйово, – сказав Джипстер. – Я загубивсь одного разу. Це трапилося в торговому центрі.

– Далеченько, – мовила Мері-Кет.

– *Допоможіть! Хто-небудь!* – Це була жінка.

– Ходімо, знайдемо їх, – сказав Та'. – Ми виведемо їх і всіх нагодуємо.

– Гарна ідея, – підтримав його Чарівник. – Людська доброта, чувак. Я обома руками за людську, їбать її, доброту.

Останні роки Крута Ма' не носила годинника, але добре визначала час за сонцем. Вона примружилася на нього зараз, вимірюючи відстань між почервонілою кулею та полем трави, яке, здавалося, простягалось до горизонту. *Закладаюся, увесь Канзас має такий вигляд до того, як сюди прийшли люди і все це занастили*, подумала вона.

– Це *дійсно* гарна ідея, – промовила вона. – Скоро вже пів на шосту, і я переконана – вони дуже голодні. Хто має намір залишитися і влаштувати барбекю?

Очочих не знайшлося. Кожного добряче пробивало на хавчик, проте жоден з них не хотів пропустити місію милосердя. Врешті, всі вони юрбою перетнули шосе № 400 і увійшли у високу траву.

ДАЛІ.

К І Н Е Ц Ь